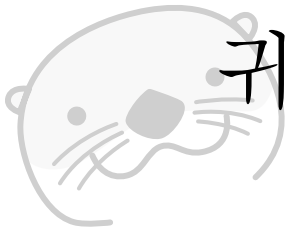

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้า
ก็จะตามฆ่าแกงให้ได้

귀신나방

จางยงมิน

เขียน

พัชรวิทย์ ประเสริฐไพบูลย์

แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (๗)

เสียงปืนห้านัด ๑

นักโทษประหาร ๔

อาทิตย์อันเตอร์ ๑๐

ไฮน์ริช ยุนเค ๒๖

โฆษณาในหนังสือพิมพ์ ๕๓

คริสติน ๗๐

ชายหนุ่มผู้มาจากลินซ์ ๗๕

กองกำลังฆาตกรต่อเนื่อง ๑๑๐

การประชุมซูเทราเนเกอร์บรอยล์ ๑๑๘

กรรมการผู้บริหารสามคน ๑๓๓

มิลตัน ๑๔๔

ข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้ ๑๗๓

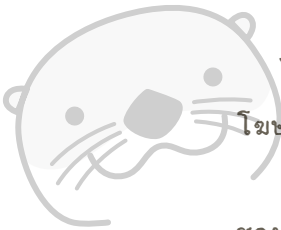
เอฟา ๒๐๐

ผู้คิดคำนวณ ๒๒๔

กินมิตยาว ๒๕๓

พินคินชีพ ๒๗๓

ผีเสื้อกลางคืนผี ๒๘๘

ปก
คำนำ
เสียงปืนห้านัด
นักโทษประหาร
อาทิตย์อันเตอร์
ไฮน์ริช ยุนเค
โฆษณาในหนังสือพิมพ์
คริสติน
ชายหนุ่มผู้มาจากลินซ์
กองกำลังฆาตกรต่อเนื่อง
การประชุมซูเทราเนเกอร์บรอยล์
กรรมการผู้บริหารสามคน
มิลตัน
ข้อเสนอที่ปฏิเสธไม่ได้
เอฟา
ผู้คิดคำนวณ
กินมิตยาว
พินคินชีพ
ผีเสื้อกลางคืนผี

เสียงปืนห้านัด

กดลองอ่าน

ห้องฟ้าเริ่มมืด ออโตโต้ เบาร์มัน ยืนมองพระอาทิตย์ตก พลางเลียริมฝีปาก นครนิวยอร์กที่เคยมาเป็นครั้งแรกเหมือนลูกอมขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยกลิ่นสังเคราะห์ ลูกอมรสเลมอนที่ไม่มีเลมอนจริง ๆ ผสมอยู่เลยแม้แต่กรัมเดียว แต่เขาไม่ได้สนใจเรื่องนั้นเลยแม้แต่หน่อย เหตุผลที่พาเขามาที่นี่มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

“วันนี้ ทุกอย่างต้องจบให้ได้”

เบาร์มันสะสมความแค้นมานาน เขากำหมัดแน่นจนร่างสันเต็ม ที่ที่เขาอยู่นี้คือ หน้าโรงละครแห่งหนึ่งบนถนนบรอดเวย์ เขากำลังรอเวลาให้ละครเวทีเรื่องดังที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้เปิดมาการแสดง เมื่อได้เวลา ผู้คนที่ต่อแถวกันยาวเหยียดก็เริ่มเคลื่อนเข้าไปด้านใน ความร้อนที่สะสมในโรงละครกำลังอุ่นผู้ชมราวกับอุ่นป๊อปคอร์น

“ที่นั่งวีไอพีเดินขึ้นบันไดไปด้านขวานะคะ” พนักงานดูตัวให้เขาแล้วบอก เมื่อเทียบกับชั้นล็อบบี้ที่วุ่นวายแล้วชั้นสองนั้นโล่งสบายกว่ามาก เมื่อเดินผ่านกำแพงที่ตกแต่งด้วยภาพโล่รางวัลและภาพนักแสดงนำต่าง ๆ แล้ว ก็จะเห็นทางเข้าห้องวีไอพีทั้งสอง ที่นั่งของเบาร์มันคือห้องที่สอง

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“คนอื่น ๆ ไม่มาด้วยหรอกคะ” พนักงานที่คอยเช็คตั๋วถามขึ้น เบาวิมันน์
มีตัวอยู่ในมือหกใบ เพราะเขาซื้อที่นั่งวีไอพีไว้ทั้งห้อง

“พอดีครอบครัวติดธุระก็เลยมาไม่ได้”

เขาไม่มีครอบครัวที่จะมาด้วยอยู่แล้ว แต่เขาซื้อที่นั่งวีไอพีทั้งห้องนี้
เพราะมีวัตถุประสงค์อื่น

“น่าเสียดายจังเลยนะคะ ที่นั่งดี ๆ แบบนี้” พนักงานพูดพร้อมส่งตัว
คืน เบาวิมันน์ไม่ตอบอะไร เพียงเดินไปยังที่นั่ง ในตอนนั้นเอง เจ้าของที่นั่ง
วีไอพีอีกคนก็ปรากฏตัวขึ้น เขาเป็นเด็กหนุ่มวัยรุ่นในชุดนักเรียนของโรงเรียน
เอกชนชื่อดัง แคมองผ่าน ๆ ก็รู้ว่า เป็นเด็กที่มีฐานะทางบ้านชั้นเยี่ยมมาก

“แล้วคนอื่น ๆ...” เด็กหนุ่มยื่นตัวให้พนักงานหกใบ แต่เขามา
คนเดียวเช่นกัน

“มาคนเดียวไม่ได้หรอกครับ”

“ต้องได้อายุแล้วคะ เชิญค่ะ”

ทันทีที่พนักงานหลีกทางให้ เด็กหนุ่มก็เดินไปยังที่นั่งของตัวเองทันที
แววตาของเบาวิมันน์ที่จ้องมองเด็กหนุ่มคนนั้นมีบางอย่างแฝงอยู่ แววตา
ของเขาเยือกเย็นและแหลมคม ราวกับปีศาจที่ก่อกินวิญญาณมานานับ
ร้อยปีกำลังจ้องมองลูกแกะ เด็กหนุ่มรู้สึกได้ถึงสายตาคู่ที่จ้องมองมาจึ่งมอง
กลับไป แต่ฉับพลันนั้น เบาวิมันน์ก็ส่งสายตาทักทายเหมือนไม่เคยมองเขา
เช่นที่แรกไปให้เด็กหนุ่ม

ภาพโรงละครที่มองลงมาจากชั้นบนนั้นยอดเยี่ยมมาก ดนตรีที่เปิด
คลออยู่ก็แสนจะกินใจ เวทีด้านหน้ายังมีผ้าสีชาวลคลุมอยู่ เหล่าคนดูจาก
ที่นั่งด้านล่างส่งเสียงดังวุ่นวาย เบาวิมันน์สังเกตเห็นวีไอพีด้านข้าง ผู้ชมตรง
ที่นั่งวีไอพีที่ยื่นออกมาเหมือนระเบียงกำลังกดชัตเตอร์ถ่ายภาพกันอยู่ ห้อง
ถัดไปจากเขามีเด็กหนุ่มที่ครอบครองที่นั่งวีไอพีไว้เพียงคนเดียว กำลังมอง
เวทีด้วยสีหน้าเคร่งขรึมไม่สมอายุ เมื่อเสียงอึกที่กรอบข้างหายไป ก็เริ่ม
ได้ยินเสียงเต้นของหัวใจ

“วันนี้จะต้องจบเสียที จะปล่อยให้สงครามอันแสนยาวนานนี้ลากยาวต่อไปอีกไม่ได้เด็ดขาด เบบี้มันคิด

เมื่อไฟดับลง การแสดงบนเวทีก็เริ่มขึ้น ละครเวทีเรื่องนี้ชื่อว่า *West Side Story* เป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวที่ตกหลุมรักกัน แม่แก๊งของทั้งสองจะเป็นคู่อริกัน เมื่อแสงไฟส่องไปบนเวทีจึงเห็นฉากหลังที่สร้างขึ้นเป็นชอยแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก หลังจากนั้น นักแสดงก็เริ่มปรากฏตัวขึ้นบนเวที พวกเขาติดนิ้วแล้วเดินไปทั่วเวที ต่อมา คนหนึ่งของแก๊งคู่อริก็ปรากฏตัวออกมา สมาชิกของแก๊งที่ออกมาก่อนหน้านี้เดินเข้าหานักแสดงกลุ่มแรกของแก๊งคู่อริคล้ายการบุก

เด็กหนุ่มนั่งนิ่ง จดจ่ออยู่กับการแสดง เบบี้มันสุดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วลุกขึ้นจากที่นั่ง

ทางเดินโล่ง เบบี้มันค่อย ๆ ก้าวทำอย่างระมัดระวัง ในที่สุดก็มาถึงหน้าประตูห้องไวโอฟีของเด็กหนุ่มคนนั้น

การแสดงบนเวทีกำลังตื่นเต้นขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งสองแก๊งเริ่มปะทะกัน **พร้อมกันนั้นเพลงของเบิร์นส์ไตน์** ก็ดังทั่วโรงละคร เบบี้มันหยิบปืนที่ซ่อนไว้ในกระเป๋าหลังของกางเกงออกมา แล้วค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้เด็กหนุ่มช้า ๆ เด็กหนุ่มที่กำลังตั้งใจดูละครเวทีไม่ทันรู้ตัวเลย เมื่อเพลงที่ขึ้นมาพร้อมกับจุดไคลแมกซ์ของเรื่องเงียบลง แสงไฟก็ส่องสว่างขึ้น จังหวะนั้นเอง เด็กหนุ่มก็เห็นเงาของเบบบี้มัน เขาตกใจทันที “จ...จะทำอะไรครับ”

เบบบี้มันพูดขึ้นอย่างจริงจัง

“อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ฉันจะลงทัณฑ์แก่ในนามของพ่อแม่ พี่น้อง และมนุษยชาติ!”

เสียงลั่นไกปืนอันเยือกเย็นดังกึกก้องไปทั่วโรงละคร

ปัง... ปัง... ปัง... ปัง... ปัง

* นักประพันธ์เพลง ผู้อำนวยเพลง และนักเปียโนชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียง พรสวรรค์ และประสบความสำเร็จมากของสหรัฐอเมริกา

นักโทษประหาร

นิวยอร์ก กันยายน ปี ๑๙๖๙

แกรี เมื่อประตูเปิด ทางเดินในตึกที่ดูจะยาวและตรงกว่าความเป็นจริงก็ปรากฏสู่สายตา

คริสติน ฮาร์ฟอร์ด ยืนลังเลไม่กล้าเข้าไปในตึกคุมขังนักโทษที่โหดร้ายที่สุดในเรือนจำของเกาะไรเกอร์ ทางเดินปิดทึบทั้งสี่ด้าน ประตูเหล็กที่ทำให้นึกถึงกรงสัตว์ เธอได้ยินเสียงบันพึมพำที่ไม่น่าฟังดังมาจากข้างใน ที่นั่นราวกับสภาพจำลองของนรกสำหรับคริสตินที่ไม่กล้าแม้แต่จะเดินลงไปในห้องชั้นใต้ดินของบ้านตัวเอง ยิ่งกว่านั้นเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ทำไมเธอถึงต้องมาเจอเรื่องทรมานเช่นนี้ด้วย

“ไม่ต้องกังวลนะครับ พวกเราจะอยู่ด้วยจนกว่าจะคุยเสร็จ”

“ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ทั้งคนคนนั้นที่จู่ๆ ก็เลือกฉัน ทั้งพวกคุณที่ฟังคำขอของเขาแล้วลากฉันมาถึงที่นี่” คริสตินบ่นพลางเดินเข้าไปอย่างไม่เต็มใจนัก

“ผมถามเหตุผลแล้ว แต่เขาไม่ยอมตอบ แต่ที่แน่ๆ เขารู้จักคุณดี ดูจากที่เขาสามารถทုံบทความหนึ่งของคุณได้”

คำพูดนั้นยิ่งทำให้คริสตินอึดอัด “ถ้าอย่างนั้นเขาก็คงจะรู้ด้วยว่า ฉันเลิกเขียนบทความไปแล้ว”

ก่อนหน้านี้นี้ไม่นาน คริสตินเคยมีชื่อเสียงในแวดวงสื่อ เธอเขียนหนังสือมาทั้งหมดแปดเล่ม และเขียนบทความประจำวันหยุดสัปดาห์ให้หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์มานานถึงสิบสองปี เธอเคยเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับ **พวกอนุรักษ์นิยมใหม่**^๑ และอุตสาหกรรมการป้องกันประเทศจนได้รับรางวัล **พูลิตเซอร์**^๒ ด้วย ถ้าตอนนั้นจะมีใครเข้ามาขอลายเซ็นเธอกกลางเมืองแมนฮัตตันก็ไม่น่าตกใจเลยแม้แต่น้อย แต่หลังจากเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน เธอก็เลิกเขียนบทความ และถอยออกจากความเป็นไปของโลก

“ช่วยเล่าเรื่องคนที่ขอเจอฉันให้ฟังหน่อยค่ะ” คริสตินกล่าวขึ้นอย่างเย็นชา

“ชื่อของเขาคือออกโตโต้ เบาร์มัน อายุสี่สิบเอ็ดปี เกิดปี ๑๙๒๘ ที่เมืองวิสบาเดิน ประเทศเยอรมนี จบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลายไฮนซ์ไวน์ เรียนต่อที่มหาวิทยาลัยซตุท์ทาร์ท สาขาวิศวกรรมโยธา แต่ลาออกก่อนเรียนจบ หลังเกิดสงครามโลกครั้งที่สองก็ทำงานเป็นล่ามที่กองบัญชาการกองทัพพันธมิตรกรุงเบอร์ลิน จากนั้นในปี ๑๙๔๘ ก็อพยพมาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา และเป็นตำรวจอยู่ที่ดัลลัสมาตลอด”

“แล้วตอนทำงานเป็นยังงี้บ้างคะ เขาเคยมีคดียิงคนหรือทำร้ายผู้ต้องหอะไรทำนองนี้บ้างหรือเปล่า”

“ถ้าดูจากประวัติการทำงานแล้ว เขาเป็นตำรวจที่ดีครับ ไม่มีเรื่องเสียหายเลย มีประวัติการจับกุมผู้ร้ายได้หลายคน แต่ก็ช่วยเหลือผู้ร้ายที่ตัวเองจับมาด้วย จนได้รับประกาศนียบัตรชมเชยเลยครับ”

“แล้วครอบครัวล่ะคะ”

^๑ เป็นแนวความคิดใหม่ที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษที่ ๑๙๗๐ เป็นแนวคิดของเสรีนิยมที่หมกมุ่นอยู่ในเรื่องของความเป็นจริง

^๒ เป็นรางวัลที่ตั้งขึ้นเพื่อมอบให้ผู้ที่ได้รับเกียรติสูงสุดในวงการสิ่งพิมพ์ระดับประเทศของสหรัฐอเมริกา

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“พ่อแม่และพี่น้องทั้งหมดเสียชีวิตตอนสงครามโลกครั้งที่สอง และอยู่เป็นโสดมาตลอด เพื่อนบ้านก็พูดถึงในทางที่ดี เคยช่วยพาลูกของเพื่อนบ้านที่เป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวไปส่งที่โรงเรียนด้วย”

คริสตินหยุดเดินและหันกลับไปมองเจ้าหน้าที่คนนั้น “แต่คนแบบนั้นกลับมาไกลถึงนิวยอร์กเพื่อเลี้ยงเด็กหนุ่มอายุคร่าวลูกตั้งห้าคนนะเธอคะ”

“ที่พวกผมรับรู้แลคดีนี้ก็เพราะแบบนั้นแหละครับ สถานีตำรวจดัลลัสติดต่อมาโดยตรงเลย ตำรวจดีเด่นที่ได้รับความนิยมับตรกลับก่อเหตุฆาตกรรมโดยที่ไม่มีเหตุจูงใจอะไรเลย นำแปลกใช้ใหม่ล่ะครับ ปัญหาคือเขาไม่ยอมเปิดปากพูดอะไรแม้แต่คำเดียว แม้แต่กับทนายส่วนตัวก็ไม่บอกจึงได้รับโทษประหารชีวิตระหว่างการพิจารณาคดีครั้งที่สอง เพราะมีพยานในที่เกิดเหตุถึงห้าร้อยกว่าคน”

“แต่ก็ยอมเปิดปากพูดก่อนถูกประหารในอีกสัปดาห์ข้างหน้าสินะคะ”

“ใช่ครับ เขาบอกให้พาคูณมาที่นี่ มีเรื่องที่ต้องบอกคุณเป็นครั้งสุดท้าย”

ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินด้วยกันเงียบ ๆ เสียงฝีเท้าอึดอัดดังก้องลึกเข้าไปเรื่อย ๆ

“แล้วเด็กที่ตายเป็นใครคะ”

“เป็นเด็กธรรมดาคนหนึ่งชื่อว่า อัดัม สเปนเซอร์ กำลังเรียนมัธยมแปดปีสุดท้ายที่โรงเรียนเอกชนวู้ดแลนด์ เกรตยอดเยียม ที่บ้านมีฐานะดี พ่อเป็นผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ ส่วนแม่เป็นศัลยแพทย์ เขามา นิวยอร์กเพื่อดูละครเวทีในวันเกิดแล้วก็โดนฆาตกรรม ที่น่าตกใจคือ ออกโต้กับอัดัมไม่เคยเจอกันมาก่อนแน่นอน และไม่เคยติดต่อกันด้วยครับ”

เจ้าหน้าที่นำคริสตินไปที่ห้องเยี่ยมหนักโทษที่อยู่สุดทางเดิน

“สรุปง่าย ๆ ก็คือไม่มีเหตุจูงใจเลยครับ”

“ทฤษฎีบัตเตอร์ฟลายเอฟเฟกต์...” คริสตินพิมพ์พาลงเดินเข้าไปในห้องเยี่ยมหนักโทษ

“จะบอกว่าทฤษฎีนั้นเกี่ยวข้องกับคดีนี้หรือครับ” เจ้าหน้าที่ถาม

“แค่อายุ ๆ ก็มีคำนี้ผุดขึ้นมา...”

ห้องเยี่ยมนักโทษว่างเปล่า มีแคโต๊ะกับเก้าอี้เหล็กเย็นเฉียบตั้งไว้กลางห้อง และกลิ้งวงจระบีตสองตัวติดอยู่มุมห้อง

“เดี๋ยวเบวี่มันก็จะมาแล้วครับ คุณถามเขาได้ตามสบายเลยว่ะ ทำไมถึงฆ่าอ้อม แล้วก็ฟังเรื่องราวที่เขาเล่า ส่วนผมจะคอยดูจอมอนิเตอร์จากอีกห้อง” เจ้าหน้าที่พูดพร้อมดึงเก้าอี้ให้คริสตินนั่ง

“ไม่ได้จะอยู่ในห้องนี้ด้วยกันหรอกคะ”

“เขาบอกว่าอยากคุยกับคุณแค่สองคนเท่านั้น ไม่ต้องห่วงครับ ทางเราเตรียมพร้อมเรื่องความปลอดภัยไว้แล้ว เขาไม่สามารถทำอันตรายคุณได้ครับ”

เมื่อพูดจบเจ้าหน้าที่คนนั้นก็ออกไป คริสตินยืนแก็ ๆ กัง ๆ อยู่ในห้องที่ไม่คุ้นเหมือนเด็กหลงทางที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวกลางจักรวาลกว้างใหญ่

“ให้ตายสิ แล้วจะให้ทำอะไรต่อละเนี่ย”

และในตอนนั้น ประตูห้องเยี่ยมนักโทษก็เปิดออก ชายสามคนที่เดินเข้ามา ประกอบไปด้วยเบวี่มันและผู้คุมอีกสองคน เบวี่มันใส่ชุดนักโทษสีแดง ใส่กุญแจมือและเท้า ผู้คุมจัดแจงให้เบวี่มันนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วก็ออกไป ความเงียบเข้าปกคลุมห้องครู่หนึ่ง

“ไม่มีอะไรต้องกลัวหรอกคุณฮาร์ฟอร์ด เพราะผมไม่ใช่ตาแก่โรคจิตอย่างที่คุณกำลังคิด” เบวี่มันพูดขึ้นทำลายความเงียบ เสียงของเขาค่อนข้างนุ่ม คริสตินมองหน้าเบวี่มัน เขาไว้หนวดและมีแววตาอ่อนโยน จินตนาการไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไร

“ฉันไม่ได้กลัวคะ แคสถานการณ์ตอนนี้มันน่าอึดอัด” คริสตินตอบ

“ผมพอจะเข้าใจ คุณไม่รู้ว่ะทำไมถึงถูกลากมาถึงที่นี่ แอ้มยังต้องมานั่งอยู่กับฆาตกรแค่สองคน ต้องขอโทษด้วยครับ แต่ไม่มีวิธีอื่นแล้ว เพราะคนที่จะรับฟังเรื่องราวของผม... ไม่สิ คนที่จะเชื่อมีแค่คุณคนเดียว”

เบวี่มันมองเหม่อไปยังที่ว่างด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด เขาดูเศร้าหมองอย่างบอกไม่ถูก ราวกับคนที่กำลังสูญเสียของของลูกที่ตายไปแล้ว เบวี่มันเป็นคนมารยาทดี พูดจาอบอุ่นคิดถึงใจผู้ฟัง กิริยาท่าทางก็สุภาพ และเหมือนกำลังโอบกอดความเจ็บแค้นที่หยั่งลึกในใจที่ไม่รู้

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

ว่าลึกแค่ไหนเอาไว้

“ทำไมถึงคิดแบบนี้ล่ะคะ”

“เพราะคุณเป็นคนที่มีองศาได้แม้สิ่งนั้นจะมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น”
เบาว์มันพูดอย่างมั่นใจ

“ตอนเตรียมการเรื่องนี้ ผมพยายามหาคนที่ถ่ายทอดเรื่องราว
ของผมอยู่พอดี แล้วก็ได้อ่านบทความของคุณ จึงตัดสินใจว่า คุณเป็น
คนเดียวเท่านั้นที่จะเผยแพร่เรื่องของผมให้โลกได้รู้ คุณมีความซื่อตรงที่จะ
ไม่โอนอ่อนให้อ่านาง และไม่ยอมแพ้ต่อการข่มขู่ใดๆ คนแบบนี้มีไม่เยอะ
หรอก จริงไหมครับ”

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันเลิกเขียนบทความแล้ว”

“ผมรู้ครับ เพราะเหตุการณ์เมื่อสองปีก่อน แต่คุณจะกลับมาเขียน
บทความอีกครั้งแน่นอน เพราะคุณคงจะไม่ปล่อยเรื่องนี้ไปได้เฉยๆ หรอก”

คริสตินหลบตา ราวกับคำพูดของเบาว์มันจี้ใจเธอได้อย่างจัง “พูด
เหมือนรู้อนาคตเลยนะคะ เมื่อกี้คุณพูดว่าเตรียมการนี้หรือคะ”

“ใช่ครับ ผมพูดแบบนี้”

คริสตินเอียงคอเหมือนกำลังคิดว่า เบาว์มันเป็นพวกที่คิดว่าตัวเอง
กำลังกอบกู้โลก และยอมตายเพื่อรักษาความเชื่อทางศาสนาอะไรทำนองนั้น
หรือเปล่า

“ทำไมถึงฆ่าอ้อมคะ”

“เพราะเด็กคนนั้น... ไม่สิ เจ้านั่นเป็นปีศาจที่ต้องชดใช้ในสิ่งที่มัน
ทำ”

“ปีศาจหรือคะ”

“ใช่ ถ้าบอกว่าในโลกนี้มีปีศาจ ก็ต้องเป็นมันแน่นอน”

“เด็กคนนั้นทำอะไรถึงเรียกเขาว่าปีศาจหรือคะ” เมื่อคริสตินถาม
เบาว์มันก็เริ่มหายใจติดขัด ราวกับอดีตที่ถูกฝังลึกอยู่ในใจถูกขุดขึ้นมา แล้ว
เขาก็เริ่มเล่าเรื่อง

“ตั้งใจฟังสิ่งที่ผมกำลังจะเล่าต่อจากนี้ไปให้ดีนะครับคุณฮาร์ฟอร์ด
เพราะเป็นเรื่องที่ยาวมากและจะไม่สามารถฟังซ้ำได้อีกเป็นครั้งที่สอง”

เบาว์มันพาคริสตินกลับไปยังอดีตในขณะที่ข้อมือของเขายังสวม
กุญแจมืออยู่

อาตี๋ฮันเตอร์

กดลองอ่าน

กรุงเบอร์ลิน พฤศจิกายน ปี ๑๙๔๗

ถนนฮาร์เดนเบิร์ก ดูเหมือนโครงกระดูกแห้ง ๆ

สงครามจบลงได้เกือบหนึ่งปีแล้ว แต่เบอร์ลินยังเหลือกองขี้อั้วขนาดใหญ่ ข้างถนนเต็มไปด้วยคนที่ร้องขออาหาร และเสียงร้องไห้ของเด็ก ๆ ที่สูญเสียพ่อแม่ไปในสงคราม พวกนักการเมืองต่างยุ่งอยู่กับการติดต่อทหารอเมริกันระดับสูง ค่าเงินก็ตกฮวบ ต่อให้มีแสนมาร์ค* ก็ซื้ออาหารกระป๋องกระป๋องเดียวไม่ได้ เยอรมนีที่พ่ายแพ้สงครามในเวลานี้ มองไม่เห็นอนาคตเลยสักนิด

เบียร์มันที่เพิ่งอายุสี่สิบปีเต็มกำลังขี้จรรย์ผ่านโรงพยาบาลสัตว์ เบอร์ลินที่ตอนนี้กลายเป็นพื้นที่รกร้างไปแล้ว มีเด็ก ๆ ถือกระป๋องวิ่งตามหลังเขา เด็ก ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่นานเพิ่งตะโกนคำว่า “ไฮล์ ฮิตเลอร์” แต่ตอนนี้กำลังตะโกนว่า “Give me chocolate” เหมือนว่าเด็ก ๆ จะคิดว่า

* สกุลเงินที่ใช้ในประเทศเยอรมนีจนถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ ในขณะนั้นมีค่าเงินประมาณ ๑ ดอลลาร์ เท่ากับ ๓.๓๓ มาร์ก

เบาร์มันเป็นทหารอเมริกัน เพราะจักรยานที่เขาขี่อยู่เป็นของที่ผลิตในสหรัฐอเมริกา แกมเสื้อโค้ดที่ใส่อยู่ก็เป็นของทหารอเมริกัน ดูท่าแล้วเด็กพวกนี้ จะไม่มีทางยอมแพ้จนกว่าจะได้อะไรสักอย่าง นี่คือบทเรียนที่สงครามฝากไว้กับเด็ก ๆ

เบาร์มันหยิบเหรียญออกมาแล้วโยนให้เด็ก ๆ เหมือนทุกครั้ง เกิดเป็นสงครามแย่งชิงเหรียญหนึ่งเซนกลางถนนใหญ่ ส่วนเบาร์มันรีบมุ่งหน้าไปที่โรงหนังเวสเทิร์นส์

โรงหนังเวสเทิร์นส์ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นโรงแสดงโอเปร่าที่ดีที่สุด ในเบอร์ลิน ตอนนั้นถูกใช้เป็นกองบัญชาการกองทัพพันธมิตรกรุงเบอร์ลิน นอกจากความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่คล่องแคล่วแล้ว เบาร์มันยังพูดภาษาอื่นได้อีกหลายภาษา เขาทำงานอยู่ในทีมซ่อมบำรุงสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งเป็นออฟฟิศที่กว้างที่สุดของตึก แต่มีชื่อเรียกอีกอย่างว่า “ความวุ่นวายขนาดใหญ่” ในออฟฟิศจะมีโทรศัพท์หลายสิบเครื่องที่ส่งเสียงร่ำดังพร้อม ๆ กันอย่างกับเด็กทารกแรกเกิด และมีทหารหลายนายกำลังทะเลาะกับช่างซ่อมบำรุงอย่างดุเดือด

“เบาร์มัน ทำไมเพิ่งมาเอาป้านี่ มาเน็เร็วเข้า” ซอลท์ หัวหน้าที่ิมสนับสนุนด้านเทคนิคตะโกนเสียงดังเมื่อเห็นเบาร์มัน

“ครับ ไปแล้วครับ” เบาร์มันรีบวิ่งไปทันที

“ตาแก่นี่พูดว่าอะไร” หัวหน้าที่มถามขณะที่ปากคาบซิการ์ที่เหลื่อเพียงครึ่งมวนไว้ พร้อมกับยื่นประจันหน้ากับช่างชาวเยอรมัน เมื่อเบาร์มันถามเป็นภาษาเยอรมัน ช่างคนนั้นก็อธิบายบางอย่างให้ฟังอย่างตั้งใจ

“ใช้หม้อแปลงไฟฟ้าของสหรัฐอเมริกาแทนไม่ได้ครับ เพราะโรงงานไฟฟ้านี้จะทำงานไม่ได้ ต้องซื้อหม้อแปลงไฟฟ้าของเยอรมนีเท่านั้น”

“แล้วจะให้ทำยังไง ให้ใช้เวทมนต์เสกเอาดีไหม ในช่วงวุ่นวายแบบนี้ จะให้ไปซื้อหม้อแปลงไฟฟ้าของเยอรมนีจากไหน”

และในตอนนั้นไฟก็ดับได้จังหวะพอดี ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลายครั้งต่อวันเป็นปกติ

“โรเอีย บอกไปว่า จะของเยอรมนีหรือของรัสเซียอะไรก็ช่าง ไม่ว่า

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

จะด้วยวิธีไหนก็ตาม ต้องทำให้โรงผลิตไฟฟ้ากลับมาใช้งานได้ภายในสามวัน”

เบาร์มันแปลตามนั้นทันที ช่างซ่อมบำรุงชาวเยอรมันตอบกลับมาด้วยสีหน้าหนักใจ

“จากนี้ไปประมาณร้อยห้าสิบกิโลเมตร มีโรงผลิตไฟฟ้าจากพลังงานความร้อนร้างอยู่แห่งหนึ่ง ถ้าไปที่นั่นอาจจะมีหม้อแปลงไฟฟ้าก็ได้ครับ”

เบาร์มันแปลสารต่อให้หัวหน้า หัวหน้าจมอยู่กับความคิดครุ่นหนึ่งแล้วพูดขึ้นว่า “นายขับรถเป็นโซ่ไหมเบาร์มัน”

“คือ... รู้ว่าขับยังไง แต่...” เบาร์มันอึ้ง

“ฉันจะให้รถยนต์คันหนึ่ง นายไปกับเขา จำไว้ว่า ต้องกลับมายังโรงผลิตไฟฟ้าในสามวัน เพราะอีกห้าวันไอค์จะมา”

แม้จะได้รถจิปที่ใช้ได้มาหนึ่งคัน แต่เบาร์มันก็ได้แต่จับแฮนด์รถมาเป็นสิบนาทีแล้ว ที่จริงเขาเคยแต่มองผ่านไหล่คนขับไปเท่านั้น ยังไม่เคยขับด้วยตัวเองจริง ๆ เลยสักครั้ง

“สตาร์ทเครื่อง... เหยียบคลัตช์ แล้วก็เข้าเกียร์...”

ช่างที่นั่งอยู่ข้างคนขับทำหน้าที่เหมือนนั่งอยู่บนกับระเบิด หลังจากพลาดอยู่หลายครั้งรถจิปก็เริ่มขยับได้เสียที รถค่อย ๆ แล่นกระตุกไปช้า ๆ ตรงไปยังประตู สภาพอย่างกับลาเมาเหล่า หน้าประตูที่กั้นขวางอยู่อย่างแน่นหนา พวกทหารที่มีอาวุธครบมือกำลังเฝ้าระวังอย่างเข้มงวด พวกนายทหารระดับสูงก็ยืนเรียงแถวอยู่บริเวณนั้น นายพลแพตตันคงจะมาเยือนแน่นอน เบาร์มันจึงทำได้แค่รอจนกว่าประตูจะเปิดเท่านั้น

ครู่ต่อมา รถหลายคันก็แล่นตามกันเข้ามาเมื่อที่กั้นประตูเปิด ฝากระโปรงรถเหล่านั้นมีรูปดาวสีแดงขนาดใหญ่ บอกให้รู้ว่าเป็นรถของทหารโซเวียต เมื่อรถที่บรรทุกทหารโซเวียตคันหนึ่งแล่นมาจอดหน้ากองบังคับการ นายทหารคนหนึ่งที่สวมชุดทหารโซเวียตสีน้ำตาลก็ลงมาจากรถ ผมและคิวของเขาเป็นสีบลอนด์ ดูเป็นคนเฉียบคมราวกับว่าถ้าเอามือเปลือยไปโดนเข้า ก็คงจะถูกบาดเจ็บเป็นแผล ทหารพันธมิตรยศพันตรียื่นมือออกไปเพื่อ

แสดงการต้อนรับ ทั้งคู่จับมือกันเหมือนกับว่าในที่สุดก็มาถึงที่นัดหมายเสียที จากนั้นก็เดินไปที่ตู้บรรทุกของ บรรยากาศของการพบปะนี้คล้ายจะมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ แต่ก่อนที่พันตรีคนนั้นจะได้เช็กสินค้า ทหารโซเวียตก็เข้ามาขวางเสียก่อน ทหารนายนั้นอธิบายบางอย่างอย่างละเอียดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทหารฝ่ายพันธมิตรมีทหารล่ามอยู่ด้วย แต่สีหน้าของทหารล่ามเมื่อได้ฟังคำพูดของทหารโซเวียตก็เริ่มเครียดขึ้นทุกที

“รอตรงนี้สักครู่นะครับ”

เบาว์มันลงจากรถจี๊ปแล้วเดินไปที่รถบรรทุกคันนั้น แม้จะเข้าไปใกล้ไม่ได้เพราะมีทหารรักษาความปลอดภัยอยู่ แต่ก็พอที่จะได้ยินบทสนทนา

“แปลไม่ได้งั้นหรือ หมายความว่ายังไง” พันตรีถามทหารล่าม

“คือว่า... ทหารคนนั้นพูดภาษาเบลารุสซึ่งเป็นภาษาถิ่น”

“แล้วยังไง”

“ขอโทษด้วยนะครับท่าน แต่ผมคงช่วยอะไรไม่ได้”

เบาว์มันที่อยู่อีกฝั่งของที่กั้นก็ตะโกนไปหาทหารโซเวียตเป็นภาษาเบลารุสอย่างคล่องแคล่ว แม้จะเป็นเพียงประโยคสั้น ๆ แต่ทหารโซเวียตก็ตอบกลับเขาทันที เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พันตรีและทหารพันธมิตรนายอื่นต่างก็ยื่นมองอย่างแปลกใจ

“ทหารโซเวียตบอกว่า จะเปิดช่องจากฝั่งเขาหลังจากที่ได้ตรวจสอบหลักฐานของทหารพันธมิตรแล้ว” เบาว์มันพูดกับพันตรีเมื่อฟังสารจบ

“นายเป็นใคร” นายพันตรีถาม

“ออตโต้ เบาว์มัน ทำงานอยู่ที่ทีมซ่อมบำรุงสิ่งอำนวยความสะดวกครับ”

“รู้ภาษาเบลารุสด้วยเหรอ”

“ครับ ภาษาเบลารุสคล้ายกับภาษาโปแลนด์มากที่สุด”

“งั้นพูดภาษาโปแลนด์ได้ด้วยหรือเปล่า”

“พอจะพูดได้ครับ”

พันตรีมองเบาว์มันครู่หนึ่ง ราวกับกำลังคิดอะไรอยู่ แล้วพูดขึ้นว่า
“ตามมานี้”

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

พันตรีพาเบาว์มันไปที่หนึ่ง ซึ่งอยู่ลึกสุดของตึกกองบัญชาการ เมื่อเดินลงบันไดห้องโถงกลางลงไปสักพักก็เจอพื้นที่ที่ต่างจากพื้นที่อื่น ๆ ในตึกโดยสิ้นเชิง **สโตร์โรโกโก**^๒ หูหระที่ตกแต่งทั่วทั้งตึกกองบัญชาการ หายไปอย่างไร้ร่องรอย ทางเดินแคบ ๆ ที่ผนังรอบด้านทำจากหินแกรนิตสีดำ ทอดยาว เป็นบรรยากาศที่ชวนให้นึกถึงห้องซังนักโทษชั้นใต้ดินของยุคกลาง เดินไปอีกสักพักก็เจอประตูเหล็กขนาดใหญ่ ซึ่งหน้าประตูมีทหารชั้นผู้น้อย ฝ้าอยู่สองสามคน เมื่อพันตรีพยักหน้า ทหารคนหนึ่งก็เปิดประตูให้ทันที

“ทางนี้” พันตรีเชิญทุกคนให้เข้าไป ทหารโซเวียตที่เดินมาด้วยกัน มองเข้าไปพิจารณารอบ ๆ ห้องก่อน เหมือนไม่ค่อยไว้ใจแล้วค่อยเดินเข้าไป ตามด้วยทหารชั้นผู้น้อย และในขณะที่เบาว์มันกำลังจะตามเข้าไปเป็นคน สุดท้าย พันตรีก็พูดขึ้นว่า “จำคำฉันไว้ให้ดีนะเบาว์มัน นายต้องลืมทุกอย่างที่กำลังจะได้เห็นต่อไปนี้ นายต้องลบทุกคำพูดที่ได้ยินออกจากสมองให้หมด นายไม่เคยมาที่นี่ ถ้าสิ่งที่เห็นหรือได้ยินในนี้ถูกเปิดเผยออกไป ฉันไม่สามารถรับรองชีวิตของนายได้ เข้าใจไหม” สายตาของพันตรีจริงจังทั้งยัง จับแขนของเบาว์มันไว้ เมื่อเบาว์มันพยักหน้าด้วยสีหน้าหวาดกลัว พันตรี จึงปล่อยแขนเขา

เมื่อเข้ามาในห้องก็พบว่า ห้องนั้นเป็นโถงกลมขนาดใหญ่อย่างคาดไม่ถึง ทั้งเพดานโค้งและส่วนอื่น ๆ ในห้องต่างทำจากหินแกรนิต พูดย่าง ๆ ก็คือ ห้องนี้ทำให้นึกถึงห้องทรมานในยุคกลางอย่างแท้จริง

ตู้แช่แข็งขนาดใหญ่ที่เหมือนใช้ในร้านอาหารวางติดกำแพงเรียงกัน หลายเครื่องที่ผนังด้านหนึ่ง ดูไม่เข้าพวกเป็นอย่างไร้แบบ ตรงกลางห้องมี เติงยงผ่าตัดหลายเตียงและมีโคมไฟที่ใช้สำหรับผ่าตัดติดอยู่ ถ้าบอกว่า แฟรงเคนสไตน์เกิดที่นี่ก็ไม่น่าเชื่อ พันตรีเดินเข้าไปอย่างไม่ลังเล

“เอาของออกมา”

เมื่อพันตรีออกคำสั่ง ทหารชั้นผู้น้อยก็รีบเปิดตู้แช่แข็งทันที พวกเขา

^๒ การตกแต่งที่เน้นเครื่องเรือนหูหระและอลังการ มีปูนปั้นเป็นรูปใบไม้ โคมไฟระย้า กรอบของภาพเขียนหรือกระจกก็จะต้องมีลวดลายอ่อนช้อย

ช่วยกันดึงบางอย่างออกมาวางบนเตียงผ่าตัดกลางห้อง สิ่งนั้นไม่ใช่วัตถุดิบสำหรับใช้ทำอาหารกลางวัน แต่เป็นศพที่ห่อถุงพลาสติกสีดำเอาไว้ พวกเขาทหารนำอีกสองศพออกมาจากตู้แช่แข็งแล้ววางบนเตียงผ่าตัดด้วย ศพสามศพวางเรียงระยะห่างเท่า ๆ กัน ทหารไซเวียตหรีตามองศพ

“แปลคำพูดฉัน” พันตรีพูดกับเบาว์มัน

“ครับ”

พันตรีเบมื่อออกแล้วพูดขึ้น

“ต่อจากนี้ไปจะเป็นความลับสุดยอด เพราะถ้าความจริงนี้ถูกเปิดเผยให้โลกรู้ จะเป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายครั้งใหญ่ ทุกท่านตกลงจะปกปิดเป็นความลับระหว่างกันไหมครับ” พันตรีถามเพื่อทำข้อตกลงอย่างสุ่ม

“ตกลง” ทหารไซเวียตที่ยศใหญ่ที่สุดในที่นั้นตอบ

“ถ้าอย่างนั้นผมก็จะให้ดูหลักฐานของฝั่งเรา”

พันตรีแกะศพแรก เผยให้เห็นศพสีดำสนิทจนดูไม่ออกกว่าเป็นใคร ผิวหนังใหม่เกรียมจนแห้งติดกระดูก หนังตาก็ใหม่จนมองเห็นดวงตาที่เหลือก็เพราะความเจ็บปวดในสภาพเดิม เหมือนไม่เคยมีใครแตะต้อง

“หลักฐานแรกคือ ศพที่พบแถวบังเกอร์หลบภัยอินทรี กรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ปี ๑๙๔๕ เป็นคนละศพกับที่หน่วยสืบราชการลับ สมิธซ์ของพวกคุณพบ และตอนพบศพนั้นก็เจอสิ่งนี้ในกระเป๋าลือด้วย”

เมื่อพันตรีส่งสัญญาณ ทหารชั้นผู้น้อยก็ยกกล่องใบหนึ่งมาวาง ในนั้นมีเหรียญตราทหารเยอรมันเก่า ๆ เมื่อเบาว์มันแปลประโยคนั้นเสร็จ ทหารไซเวียตก็หยิบเหรียญตรานั้นขึ้นมามาอย่างระวัง

“เป็นเหรียญตรารูปกางเขนเหล็กที่ฮิตเลอร์ติดเป็นประจำ ซึ่งเขาได้มาก่อนเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เป็นของจริงครับ แต่ผลชันสูตรศพยืนยันว่า ศพนี้ไม่ใช่ฮิตเลอร์”

พันตรียื่นซองใส่เอกสารที่มีตราประทับว่าลับสุดยอดให้ทหารไซเวียต ในนั้นมีรูปเอ็กเซอร์เซย์สองใบและประวัติพันตกรรม

“นี่คือรูปเอ็กเซอร์เซย์ฟันของฮิตเลอร์ ที่ดีออกเตอร์โจฮันเนส บาร์ชูเค่ อดีตทันตแพทย์ประจำตัวของฮิตเลอร์เป็นคนรับรอง คิดว่าฝ่ายไซเวียตก็คง

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

มียูเหมือนกัน ถ้าดูก็จะรู้ว่าแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด”

ทหารโซเวียตดูรูปเอ็กซ์เรย์ฟันสองรูปนั้นสลับกันไปมา รูปหนึ่ง ฟันส่วนใหญ่แข็งแรงดี แต่อีกรูปเป็นฟันปลอมเกือบหมดยกเว้นแค่ฟันกรามไม่กี่ซี่

“เป็นที่รู้กันว่าฮิตเลอร์ชอบของหวาน ฟันก็เลยไม่ค่อยดีใช่ไหมล่ะครับ ส่วนศพต่อไป”

พันตรีแกะท่อของศพที่สอง ศพนั้นอยู่ในสภาพดี ใส่ชุดขาวสวน เว้นแค่แผลถูยุงขนาดใหญ่ตรงขมับ มีเสียงร้องเบาๆ ออกมาจากปากของ เบาร์มันน์ที่จำหน้าของศพได้ ผมสีดำที่ถูหวีปิดไปด้านข้างอย่างเรียบร้อย ทนวดที่เป็นเอกลักษณ์ และปากที่ปิดแน่น นั่นคือฮิตเลอร์

“ศพนี้ถูกพบที่เมืองท่าเรือออสเตนด์ ในเบลเยียมเมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ปี ๑๙๔๕ คาดการณ์ว่า ตายในระหว่างกำลังหลบหนีไปอเมริกาใต้ เพราะเจอพาสปอร์ตปลอมหลายเล่ม แต่ตอนที่พบก็เสียชีวิตแล้วด้วยเหตุผลบางอย่าง เหมือนเป็นการฆ่าตัวตาย แต่แน่นอนว่า น่าจะถูกฆาตกรรมมากกว่า”

ทหารโซเวียตเข้าไปมองศพที่สองใกล้ๆ ด้วยแววตาจริงจัง เขาเช็ก สัตว์ตาดูและเปิดปากออกเพื่อดูฟันของศพด้วย

“ถ้ามองผ่านๆ ถือว่า ตกแต่งยอดเยี่ยมจนสามารถหลอกได้ว่าเป็นฮิตเลอร์ตัวจริงใช่ไหมล่ะครับ เพราะผ่าตัดจนเหมือนฮิตเลอร์เป๊ะ แม้กระทั่ง ฟัน แต่ลองดูตรงนี้สิครับ” พันตรีชี้ที่คาง หน้าผาก และหลังหูของศพ ที่เห็นร่องรอยการเย็บแผลจางๆ “นี่เป็นรอยแผลที่เกิดจากการศัลยกรรมครับ ซึ่งคงจะเป็นฝีมือของหมอศัลยกรรมที่เก่งที่สุดในเยอรมนี” พันตรีอธิบายจบแล้ว แต่เบาร์มันน์ยังคงเอาแต่เหม่อมองศพนั้น

“เบาร์มันน์!” พันตรีตะโกนเรียก เบาร์มันน์ถึงได้สติ แล้วแปลสิ่งที่พันตรีพูดต่อ

“อย่างที่รู้กันว่าเรื่องที่ฮิตเลอร์ศัลยกรรมเพื่อให้ดูเหมือนนั้นเป็นเรื่องจริง” ทหารโซเวียตพูด

“ดูที่ฟันดี ๆ สิครับ” พันตรียื่นซองเอกสารอีกซองให้ฝ่ายโซเวียต

แล้วพูดว่า “ถ้าดูดี ๆ จะเห็นว่า ฟันซี่ที่ยี่สิบเอ็ดและฟันซี่ที่สามสิบสอง มีขนาดและรูปร่างต่างกัน ถึงหมอจะมีมือเยี่ยมยังไง แต่ก็ไม่มีเวลามากพอ ให้ผ่าตัดหลายอย่างในเวลาเดียวกันได้อยู่ดี”

“หลายอย่างงั้นเหรอ” ทหารโซเวียตเอียงคอด้วยความไม่เข้าใจ ฟันตรีแกะท่อของศพที่สามออก

“นี่คือศพที่พบที่รือสท์อค เยอรมนี วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๔๖”

ศพนั้นสวมสูทสีเทาเรียบร้อย แต่ที่ตาข้างขวาและหน้าอกมีแผลถูกยิงขนาดใหญ่ แต่หน้าตาของศพก็เหมือนฮิตเลอร์เช่นเดียวกับศพก่อนหน้า ศพทั้งสองที่อยู่ข้างกันดูเหมือนแผลที่เกิดจากไขเโบเดียวกัน

“ศพสุดท้ายนี้ ตอนที่เราพบนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาถูกทหารพันธมิตร ไล่ล่า แต่ซัดขึ้นเต็มที จนสุดท้ายก็ฆ่าตัวตาย แล้วก็เป็นศพอย่างที่เห็น...” ฟันตรีชี้ไปที่รอยผ่าตัดที่หลังหูและคาง “เป็นผลงานของศัลยแพทย์คนเดียวกันครับ”

ทหารโซเวียตมองศพทั้งสองสลับกันไปมา

“ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่คุณต้องการจะบอกก็คือ มีการเตรียมการฮิตเลอร์ ตัวปลอมเอาไว้ ส่วนตัวจริงหนีไปอยู่ที่ไหนสักที่... เหรอครับ”

“แล้วฝั่งโซเวียตไม่คิดว่าเป็นแบบนี้เหรอครับ” ฟันตรีถามกลับ

“พวกเราตรวจสอบศพของฮิตเลอร์และประกาศออกไปแล้ว จะบอกว่าคำพูดของพวกเราไม่น่าเชื่อถึงงั้นเหรอ” ทหารโซเวียตมองฟันตรีฝ่าย พันธมิตรด้วยแวต่าไม่พอใจ ในห้องมืดและชั้นที่มีศพสามศพวางเรียงกัน มีเพียงแต่เสียงทหารโซเวียตฟาตเอกสารลงบนฝ่ามือหลายครั้ง เบาวิมัน ยืนมองสถานการณ์อย่างระมัดระวังราวกับกำลังเดินไต่เส้นเชือกบนหุบเหว

“ฝั่งท่านได้เห็นหลักฐานของเราไปแล้ว ทีนี้ก็ถึงเวลาที่ฝั่งโซเวียตต้อง ตอบแล้วล่ะครับ” ฟันตรีรับเอกสารคืนพร้อมพูดขึ้น

“ร้อยเอกยูจิน ไปเอาของของฝั่งเรามา” เมื่อทหารโซเวียตยศใหญ่ ตะโกนสั่ง ทหารผู้น้อยก็ออกจากห้องไป

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“สิ่งที่ทหารโซเวียตนำเข้ามาคือศพอีกหนึ่งศพ เป็นศพที่ใหญ่จจนดูแทบไม่ออกว่าเป็นใคร แต่นั่นไม่ใช่ศพของฮิตเลอร์ เป็นศพของเอฟา เบราร์น ภรรยาของฮิตเลอร์ ทหารโซเวียตยื่นรูปเอ็กซเรย์ใบหนึ่งให้พันตรีฝ่ายพันธมิตรดู เป็นภาพฟันของศพฮิตเลอร์ที่ทหารโซเวียตพบในบ่อน้ำบริเวณสถานทูตเยอรมนี” ในห้องเยี่ยมหนักโทษเจียบสัจด์ มีเพียงเสียงห่มต่ำของ เบาร์มันเล่าเรื่อง

“เคยได้ยินทฤษฎีสมคบคิดเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ของฮิตเลอร์มาเยอะแล้วล่ะ ก็ไม่เข้าใจว่า เรื่องนี้เกี่ยวกับคดีนี้ยังไง” คริสตินพูดด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

“อดทนฟังหน่อยครับคุณฮาร์ฟอร์ด ถ้าฟังเรื่องของผมจนจบแล้ว คุณจะเข้าใจทุกอย่างเอง” เบาร์มันพูดพลางเหม่อมองไปยังที่ว่างเปล่า เหมือนเป็นนิสัย “สุดท้ายวันนั้น การประชุมหรือจะเรียกว่า การหารือของทั้งสองฝ่ายก็ลึ้มเหลว ทหารโซเวียตนำศพของเอฟา เบราร์น กลับไป หลังพูดคุยกันจบ พันตรีก็ให้ผมเซ็นชื่อในสัญญาการรักษาความลับแล้วก็กลับไป แต่หลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือน...”

แถวยาวมากจนแทบมองไม่เห็นหางแถว เพราะเหตุก่อการร้ายที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ เกิดจากระเบิดทำมือที่ใส่มาในกล่องพัสดุและส่งมายังกองบัญชาการกองทัพบกพันธมิตร เมื่อเปิดกล่อง ระเบิดก็ทำงานทันที มีผู้เคราะห์ร้ายสิบสองคนในจำนวนนั้น มีผู้เสียชีวิตด้วยหนึ่งคน จึงมีการตั้งด่านตรวจสอบอย่างเข้มงวดมากขึ้น ไม่เพียงแต่ห้ามบุคคลภายนอกเข้าออกเท่านั้น แต่ถึงกับตรวจบัตรประชาชนของทหารที่ประจำอยู่ในกองบัญชาการด้วย ทำให้เบาร์มันที่กลับมาจากการออกไปทำธุระเล็กน้อยต้องต่อแถวรอมากกว่าสิบนาทีแล้ว

“ได้ยินข่าวลือที่ว่า พรรคนาซีกำลังระดมพลอีกครั้งไหม” คนหนึ่งในแถวกระซิบคุยกับเพื่อน

“นาซีเหวอ”

“ได้ยินมาว่า พวกที่รอดจากการถูกจับกุมและกระจัดกระจายกันไป กำลังรวมตัวกันที่มิวนิก หนึ่งในนั้นมีโยเซ็ฟ เกิบเบิลส์ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงข่าวและโฆษณาชวนเชื่อด้วย” อีกคนพูดเสริมขึ้น

“มีข่าวว่าเกิบเบิลส์ฆ่าตัวตายไปพร้อมครอบครัวแล้วไม่ใช่หรือ”

“ทหารพันธมิตรประกาศว่าอย่างนั้นนะ แต่จะเชื่อได้ยังไง ไม่ใช่แค่เกิบเบิลส์นะ ชาวลิบบอกว่า มาร์ทีน บอร์มัน พลเอกในซุทซ์ซัตฟเฟิล^๓ ก็เข้าร่วมนีโอนาซี^๔ ด้วย เหตุการณ์ก่อการร้ายครั้งนี้ก็เป็นแผนของพวกนั้นแหละ”

เปลอแบ็บเดียว ทุกคนที่ยืนต่อแถวอยู่ก็ตั้งใจฟังบทสนทนา

“ยิ่งกว่านั้น ลีอกันว่าฮิตเลอร์ก็ยังมีชีวิตอยู่ด้วยนะ แบบนี้อาจจะเกิดสงครามขึ้นอีกครั้งก็ได้”

คนที่เริ่มต้นบทสนทนาจี้ปาก

เบาว์มันที่ยืนฟังอยู่เงิบ ๆ นึกถึงศพของฮิตเลอร์ตัวปลอมที่เขาเห็นกับตาเมื่อเดือนก่อน แม้ขณะนี้จะประกาศสิ้นสุดสงครามมานานกว่าหนึ่งปีแล้ว แต่ทุกทีในเยอรมนียังมีการสู้รบกันอยู่เป็นระยะ มีชาวเยอรมันหลายคนที่ยังยอมรับการพ่ายแพ้สงครามไม่ได้ ซึ่งก็มีทั้งทหารซุทซ์ซัตฟเฟิลและสมาชิกพรรคนาซีคนสำคัญที่ถูกปลดจากตำแหน่งด้วย คนเหล่านั้นกำลังรวบรวมคนที่มีความตั้งใจเดียวกันและทุ่มใจเต็มที่ทั้งรถขนอาวุธ และฆ่าทหารอเมริกันที่มาพักร้อน แต่เพ็งใจมตึกกองบัญชาการครั้งนี้เป็นครั้งแรก คนพวกนั้นเรียกตัวเองว่า นีโอนาซี และกำลังรวบรวมกำลังพลให้มากขึ้นเรื่อย ๆ ทหารพันธมิตรปฏิเสธความจริงเรื่องนี้อย่างเป็นทางการ แต่ก็รู้ ๆ กันว่า คนพวกนี้ค่อย ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ

เบาว์มันมองข้อมือด้านขวาของตัวเอง

๒๓๖ ๘๔๓

หมายเลขนักโทษ... เบาว์มันเป็นหนึ่งในชาวยิวเพียงไม่กี่คนที่รอด

^๓ ซุทซ์ซัตฟเฟิล หรือเอสเอส เป็นองค์กรกำลังกึ่งทหารสังกัดพรรคนาซีภายใต้คำสั่งของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์

^๔ ลัทธิที่เคลื่อนไหวหลังสงครามโลกครั้งที่สองเพื่อฟื้นคืนลัทธินาซี

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

ชีวิตออกมาจากค่ายกักกันเอิร์ชวิทซ์ ความโหดร้ายทารุณที่เขาประสบมาตลอดหนึ่งปีครึ่งในสถานกักกันนั้นเกินกว่าใครจะจินตนาการได้ เขาได้เห็นเรื่องเหี้ยมโหดทั้งหมดที่สุดเท่าที่มนุษย์จะทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเองได้ ตอนที่มีคนช่วยชีวิตเขามาก่อนนั้นเขามีน้ำหนักรวมไม่ถึงสี่สิบกิโลกรัม แต่เรื่องที่ทำให้เขาเจ็บปวดก็คือ ความจริงที่ว่าเขาเป็นคนเดียวในครอบครัวที่รอดชีวิต

แม้แต่ตอนนี้เขาก็ยังคงฝันเห็นคนในครอบครัวตายและสะดุ้งตื่นขึ้นมาทุกคืน เขาต้องตื่นขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกผิดเพราะตัวเองรอดชีวิตแต่ฮิตเลอร์ ผู้เป็นต้นเหตุของภาพสยดสยองทั้งหมดนั้นยังมีชีวิตอยู่

คนข้างหลังสะกิดไหล่เบาๆมันที่กำลังเขาเหม่อลอยอยู่ คนข้างหน้าเขาขยับไปไกลแล้ว เบาๆมันจึงขยับไป

ในตอนนั้น มีชายคนหนึ่งเดินไปที่ด้านตรวจโดยไม่สนใจแถว ชายคนนั้นไว้หนวดยาวรุงรัง สวมเสื้อแจ็กเก็ตผ้าทวิตที่เหมือนกับมาจากถังขยะ เขาเดินโซเซเอามือกุมท้อง

“หยุด!” ทหารยามตะโกน แต่ชายคนนั้นไม่สนใจ ยังคงเดินเข้าไปที่ด้านตรวจ

“ถ้าไม่หยุดจะยิง!” ทหารยามยกปืนขึ้นเล็งพร้อมตะโกนอีกครั้ง ชายคนนั้นยกมือขึ้นเป็นสัญญาณยอมแพ้แล้วพูดว่า

“ให้ฉันเจอพันตรีเคอร์ทิสหน่อย มีเรื่องด่วน” ชายคนนั้นพูดด้วยภาษาที่ไม่ใช่อังกฤษและเยอรมัน เมื่อเขายกมือขึ้นจึงเห็นแปลที่ท้อง เลือดสีแดงสดกำลังไหลออกมาจากท้องน้อยของเขา

“ยกมือสองข้างขึ้น แล้วหมอบลง! เดี่ยวนี้!”

ที่ด้านตรวจซุลมุนวุ่นวายขึ้นมาทันที พวกเขาทหารยามกรูกันเข้าไปหาจากทั้งสี่ทิศ ส่วนชายคนนั้นยังคงพูดเหมือนเดิม

“เรียกพันตรีเคอร์ทิสออกมาหน่อย ไม่มีเวลาแล้ว” เมื่อพูดจบ เขาก็ทรุดลงไปกับพื้น

“โอ้เอ๊ย หมอนี่พูดว่าอะไร! ใครรู้ภาษาเยอรมัน ออกมา!” ทหารยามตะโกนไปทางคนที่ยืนเข้าแถวอยู่ แต่ไม่มีใครออกมาเลยสักคน

“ผู้ชายคนนั้นพูดภาษาโปแลนด์ครับ ผมพูดได้” เบาวิมันก้าวออกมา แล้วบอกทหารยาม

“หมอนั้นพูดว่าอะไร” ทหารยามยังคงเสียงป็นขณะตะโกนถาม เบาวิมันเข้าไปหาชายผู้นั้นแล้วช่วยประคอง

“ใจเย็นก่อนครับ ต้องดูแผลก่อน” เบาวิมันดูที่ท้องของชายคนนั้น แผลของเขาอาการหนักทีเดียว เลือดทะลักออกมาไม่หยุดจากแผลถุกยิง

“เรียกหมอให้หน่อยครับ เร็วเข้า!” เบาวิมันหันไปตะโกนบอกทหารยาม ทหารยามก็เลยใช้โทรศัพท์ที่ด้านตรวจโทร.เรียกแพทย์ทหาร ร่างของชายคนนั้นค่อยๆ เย็นลง เขาเสียเลือดไปมาก ดูท่าจะหมดหวังแล้ว

“ทนหน่อยนะครับ หมอกำลังมาแล้ว”

ชายคนนั้นยกมือที่สั่นขึ้นมาหาเบาวิมันแล้วพูดเหมือนกระซิบว่า “ไปบอกพันตรีเคอร์ทิสว่า... คีนนี่ไฮน์ริช ยูนเค... จะปรากฏตัวบนขบวนรถไฟ ปี ๔๗ ...” เมื่อพูดจบชายคนนั้นก็คอบีบไปทันที

พันตรีเคอร์ทิสคือคนที่ยืนยันเรื่องศพของฮิตเลอร์กับทหารโซเวียต เมื่อหนึ่งเดือนก่อน เบาวิมันรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่า เรื่องทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องกับเขาและศพของฮิตเลอร์ แพทย์ทหารวิ่งมา แต่ชายคนนั้นหมดลมหายใจไปแล้ว

“หมอนี้พูดว่าอะไรกันแน่” ทหารยามถามขึ้นหลังจากนั้น เบาวิมันจึงบอก

“ผมขอพบพันตรีเคอร์ทิสหน่อยครับ”

เบาวิมันนั่งอยู่คนเดียวในห้องว่าง หน้าต่างปิดทึบทั้งหมดจึงไม่มีแสงจากภายนอกเล็ดลอดเข้ามาเลย เฟอร์นิเจอร์ในห้องนั้นมีเพียงเก้าอี้ที่เขา นั่งอยู่เพียงตัวเดียว

ห้องนี้คือห้องสอบสวนห้องหนึ่งของกองบัญชาการ เมื่อเบาวิมันขอพบพันตรีเคอร์ทิส ทหารก็พาเขามาที่นี่ เบาวิมันรอพันตรีอยู่ที่นั่นมาเกินหนึ่งชั่วโมงแล้ว ชายคนนั้นตั้งใจจะฝากเขาส่งสารสำคัญให้พันตรีเคอร์ทิส

เบาวิมันได้ยินเสียงไขกุญแจ และพันตรีเคอร์ทิสก็เดินเข้ามา

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“สหายคนนั้นชื่อว่าแจน สมอยส์กี” พันตรีเคอร์ทิสพูด เขาดูเหมาะ กับชุดทหารมาก เหมือนเกิดมาเพื่อเป็นทหาร เบาวิมันยืนตรงขึ้นทันที “ได้ยินว่า เขาหมดลมหายใจในอ้อมแขนนาย เลยคิดว่าควรบอกชื่อให้นายรู้ ตามมารยาท”

พันตรีเคอร์ทิสเดินเข้ามาใกล้พร้อมเสียงสั้นรอกเท้าทหารกระทบพื้น “เขาไม่ได้อาบน้ำเลยมีกลิ่นตัวนิดหน่อย แต่นอกนั้นก็เป็นสหายที่ดี เลยละ ชอบบิง **ครอสบี**^๔ และเคยบอกว่า ถ้างานนี้จบลงเมื่อไหร่จะไปลูก อ่งุ่นที่แคลิฟอร์เนีย”

เมื่อพันตรีเดินมาถึงหน้าเบาวิมัน ก็กระแทกสั้นรอกเท้าเข้าหากัน เหมือนตูดเป็นนิสัย เสียงกระทบของรอกเท้าดังไปทั่วห้อง “ได้ยินว่าแจนฝากข้อความกับนายมางั้นหรือ”

“ครับ”

“พูดว่าอะไร”

เบาวิมันไม่ได้ตอบในทันที พันตรีเคอร์ทิสเดินไปเปิดโคมไฟที่อยู่ข้าง แก้วี้ แสงไฟอุ่น ๆ สาดส่องลงมาเป็นเส้นบาง ๆ เหมือนเข็ม

“แจนทำงานสำคัญมากให้เราอยู่ นายต้องบอกมาให้หมด ห้ามขาด แม้แต่นิดเดียว เอาละ ก่อนตาย แจนพูดว่าอะไร”

เบาวิมันอึ้งอยู่พักหนึ่ง “ผมจะบอกครับ แต่ว่า...”

“แต่อะไร”

ริมฝีปากของเบาวิมันสั่นเล็กน้อย “ต้องให้ผมได้ทำงานในทีมของท่าน”

“พูดว่ายังไงนะ”

“ผมรู้ว่าท่านกำลังไล่ล่าฮิตเลอร์อยู่ ผมอยากร่วมด้วยครับ”

พันตรีเคอร์ทิสส่ายยิ้มกับข้อเสนอที่ตรงไปตรงมา “ทั้ง ๆ ที่รู้งานนั้น จะพานายลงหลุมนะหรือ”

“เรื่องวันนั้น ผมไม่ได้บอกใคร และต่อไปก็จะไม่บอกใครเช่นกัน ผมรู้ภาษาเยอรมันด้วย ต้องมีประโยชน์แน่นอนครับ”

^๔ นักร้อง นักแสดงชาวอเมริกัน มีผลงานตั้งแต่ปี ๑๙๒๖

“เรื่องแค่นั้น สมาชิกในทีมฉันก็ทำได้”

“แล้วทำไมวันนี้ถึงล่ามไม่ได้ล่ะครับ” เบาว์มันถามสวนกลับไป

“ให้ผมร่วมทีมด้วยเถอะครับ ผมจะทำทุกอย่าง”

“อิตเลอร์ตายอย่างเป็นทางการแล้ว ฉะนั้นเลิกพูดเรื่องไร้สาระแล้ว พูดเรื่องที่แจ่มใปกมาลัทธิ นี่คือคำสั่ง!” เสียงตะโกนของพันตรีดังไปทั่วห้อง เบาว์มันรู้ว่าต้องดึงต่อไปก็ไม่มีประโยชน์

“เขาบอกว่าไฮน์ริช ยุนเค จะปรากฏตัวบนรถไฟขบวน บี ๔๗ คืนนี้ครับ”

พันตรีจดลงสมุดบันทึกทันที “แล้วอะไรอีก”

“มีแค่นี้ครับ”

หลังจากพันตรีเคอร์ทิสเช็กเนื้อหาที่จดรอบหนึ่งแล้ว ก็เก็บสมุดใส่เข้ากระเป๋าเสื้อ

“เรื่องวันนี้...”

“วันนี้ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น และคนที่ชื่อแจ่มไม่เคยมีตัวตนครับ” เบาว์มันชิงพูดขึ้นก่อน พันตรียิ้มเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น

“คืนนี้นายต้องอยู่ที่นี้ เดี่ยวทหารเวรจะเอาถุงนอนกับอาหารมาให้ ขอบใจที่ให้ความร่วมมือ”

ขณะที่พันตรีเคอร์ทิสจับลูกบิดประตูเพื่อจะออกจากห้อง เบาว์มันถามขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ “เคยจุดบุหรี่ด้วยไฟที่เผาศพไหมครับ”

พันตรีเคอร์ทิสหันกลับมา

“ผมเคยมีพ่อแม่และน้องสาว พวกเขาเป็นคนดี แต่เมื่อสองปีก่อน ทุกคนตายในสถานกักกัน ในห้องรมแก๊ส มีผมคนเดียวที่รอดชีวิตมาได้ รู้ไหมครับว่า ครั้งสุดท้ายที่ผมเห็นพ่อแม่และน้องสาวคือที่ไหน ในกองทัพครับ ผมทำหน้าที่เผาศพที่ตายจากห้องรมแก๊ส หลังจากเรียงศพซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ เหมือนเรียงไม้ขีดไฟก็ราดน้ำมัน แล้วจุดไฟ ตอนแรกจะได้กลิ่นน้ำมันติดไฟ แต่เมื่อศพเริ่มติดไฟก็จะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นกลิ่นคล้ายเวลาอย่างเบคอน พวกเราที่ไม่ค่อยได้กินข้าว ดมกลิ่นนั้นไปพร้อมละอายใจไปด้วย เมื่อเห็นตัวเองกำลังกลิ่นน้ำลายก็อ้วกออกมา ผมเผาศพนับร้อยแบบนั้น

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

จนมาวันหนึ่งก็พบพ่อแม่และน้องสาวของตัวเองอยู่ในกองศพ ร่างผอม เหลือแต่กระดูกถูกวางทับซ้อนกันเหมือนกองฟืน รู้ไหมครับว่า สิ่งทีเจ็บปวดยิ่งกว่าคืออะไร คือการที่ถึงแม้จะเห็นความตายของพ่อแม่และน้องสาวตัวเองอยู่ตรงหน้าแท้ ๆ แต่เพราะกลัวนาซีเลยทำอะไรไม่ได้นอกจากเผาศพพวกเขาไปเสีย ๆ ผมมองครอบครัวที่ถูกเผาพร้อมกับศพอื่น ๆ แล้วต้องร้องไห้หนักแค่ไหนท่านคงจินตนาการไม่ออก แต่ที่ช็อกยิ่งกว่าก็คือพวกทหารเยอรมันจุดบุหรี่ด้วยไฟที่เผาศพพ่อแม่ของผม แถมคุยกันอย่างสนุกสนาน”

น้ำตาหยดใหญ่ ไหลลงมาจากดวงตาของเบอว์มัน “ตอนนั้น ผมตัดสินใจแล้วครับว่า ไม่ว่าจะยังไงผมก็จะต้องมีชีวิตอยู่และทำให้คนพวกนั้นต้องชดใช้กรรมให้ได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทำอะไร ผมก็จะเป็นคนลงโทษพวกมันเอง”

พันตรีทำเหมือนไม่ได้ยิน เปิดประตูแล้วออกจากห้องไป

“ได้โปรดให้ผมเข้าร่วมทีมเถอะครับ ให้ผมได้ร่วมจับฮิตเลอร์ด้วยเถอะครับ”

แต่ประตูห้องก็ปิดสนิท

ไม่รู้ว่เพราะอะไร พันตรีเคอร์ทิสจึงขังเบอว์มันไว้ แม้แต่เวลาไปเข้าห้องน้ำ ก็ยังต้องมีทหารยามตามไปด้วย เมื่อถึงมือเย็น ทหารก็นำอาหารมาให้ แต่เบอว์มันไม่แตะต้องอาหารนั้นเลย ภาพสุดท้ายของพ่อแม่ที่ไหม้อยู่ท่ามกลางศพอื่น ๆ ผุดขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าของทหารเยอรมันที่จุดบุหรี่วนเวียนในหัว เบอว์มันกำหน้าอกและร้องไห้ครวญคราง รู้สึกเจ็บปวดราวกับมีเนื้องอกขนาดใหญ่ที่หัวใจ

“ถ้าตอนนั้นตายไปพร้อมกันซะยังจะดีกว่า...”

น้ำตาไหลลงมาไม่หยุด เป็นน้ำตาที่ผสมระหว่างความเศร้าและโกรธแค้น

ในตอนนั้นเอง แกร์ก ประตูเปิดออกและกลุ่มคนที่ใส่ชุดนอกเครื่องแบบก็เดินเข้ามา

“เคยยิงปืนหรือเปล่า” พันตรีเคอร์ทิสถาม

“ไม่เคยครับ...” เบาร์มันตอบ

“แล้วบอกว่าจะลงโทษพวกมันเนี่ยนะ” ทหารคนอื่นๆ ที่เดินเข้ามาพร้อมพันตรีหัวเราะในลำคอเหมือนคิดว่า ช่างเป็นเรื่องไร้สาระ

“ชีวิตที่เหมือนตายไปแล้ว ถึงบอกว่าจะเสี่ยงชีวิตอีกครั้งก็คงไม่มีอะไรจะเสียแล้วสินะ” พันตรีมองอย่างเฉยคมเหมือนกำลังเพ่งพินิจความคิดของเบาร์มัน

“พวกเราคืออดีตอันเตอร์ ไม่ใช่ชื่อที่เป็นทางการ แต่ทุกคนเรียกว่าแบบนี้ เราเป็นทีมที่ไม่ได้มีตัวตนและสังกัดอย่างเป็นทางการ แผนการที่เราคิด ข้อมูลที่เราได้ ทั้งหมดเป็นความลับสุดยอดไปตลอดกาล และต่อให้ตายในหน้าที่ อย่าว่าแต่เหรียญตราอะไร แม้แต่งงานศพก็ไม่มี นั่นเป็นเงื่อนไขตอนสร้างทีมขึ้นมา เป็นไง ฟังแล้วยังอยากจับอิตเลอร์อยู่ไหม”

“แน่นอนครับ!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามมา”

ไฮน์ริช ยุนเค

คริสติน ติดกระตุ่มปกเสื้อเซ็ท แม้จะเป็นต้นฤดูร้อน แต่อากาศ
ในอาคารแห่งนี้เย็นเหมือนยังอยู่ปลายฤดูใบไม้ร่วง

“อาดีเป็นชื่อเล่นของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ตอนเด็ก คนพวกนั้นเป็น
ทีมลับที่รวมตัวขึ้นเพื่อจับฮิตเลอร์ มีสมาชิกทั้งหมดหกคน เป็นสมาชิกที่
เก่งที่สุดที่เสนอชื่อและคัดเลือกมาจากทหารอเมริกาและอังกฤษ” เบาร์มัน
พูดแล้วก็หยุดไป เขามองเงาตัวเองที่สะท้อนกระจกเงาโปร่งแสง ภาพ
สะท้อนนั้นเห็นเป็นเบาร์มันอีกคนหนึ่งที่อยู่สูงกว่าตัวจริงมาก

“หมายความว่า ฮิตเลอร์ไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่ยังมีชีวิตอยู่และหลบหนี
ไปได้ ทหารพันธมิตรก็รู้เรื่องนั้นแหละคะ” คริสตินถามเหมือนเธอ
เริ่มสนใจขึ้นมาบ้างแล้ว

“ถูกต้องครับ”

“แล้วไฮน์ริช ยุนเค เป็นใครคะ ในบรรดาคนสนิทของฮิตเลอร์ เคย
ได้ยินชื่อฮิมเลอร์หรือเกิบเบลส์บ่อยๆ แต่ยุนเคเพิ่งเคยได้ยินครั้งแรก”

เบาร์มันหันกลับมามองคริสตินอีกครั้ง “เขาเป็นคนที่รู้ความลับของ
ฮิตเลอร์มากที่สุด”

รถบรรทุกที่ทีมอาดีชันเตอร์นั่งอยู่กำลังมุ่งหน้าไปยังเบอร์ลิน ยังไม่ถึงหกโมงเย็น แต่ความมืดเริ่มเข้าปกคลุมเมืองแล้ว บนถนนไม่มีแสงไฟริมถนนเลยแม้แต่ดวงเดียว มีเพียงแสงจากไฟหน้าของรถทหารที่สัญจรไปมาเท่านั้น

“ไฮน์ริช ยูนเค เป็นหัวหน้าเลขาฯ ส่วนตัวของฮิตเลอร์ เขาเป็นเหมือนแขนขาของฮิตเลอร์ มีหน้าที่ดูแลตั้งแต่ชีวิตส่วนตัวไปจนถึงดูแลคนใกล้ชิด เป็นบุคคลที่มีความเป็นไปได้สูงว่าจะรู้เบาะแสของฮิตเลอร์มากที่สุด ข้อมูลบอกว่าเขาจะขึ้นรถไฟขบวนบี ๔๗ คืนนี้” พันตรีเคอร์ทิสยื่นรูปหนึ่งให้สมาชิกในทีมดู

“คนที่อยู่ในรูปคือไฮน์ริช ยูนเค สูง ๑๗๘ เซนติเมตร รูปร่างผอม จำรูปพรรณสัณฐานและการแต่งตัวไว้ให้ดี”

ในรูปคือชายผมทอง ดูอ่อนแอเกินกว่าจะเป็นทหาร ยืนมองตรงมา

“ถ้าฮิตเลอร์ยังมีชีวิตอยู่จริง จะไม่หนีออกจากเยอรมนีไปแล้วหรอกครับ เหมือนมีข่าวลือบอกว่า เขาหนีเรือออกไปที่แอฟริกาใต้หรือไม่ก็อาร์เจนตินาแล้ว” เบาว์มันดูรูปนั้นแล้วถามขึ้น สมาชิกในทีมหัวเราะทันที

“นี่คนใหม่ เรื่องนั้นเป็นไปได้หรอก ถ้าจะไปแอฟริกาใต้หรืออาร์เจนตินาก็ต้องเติมน้ำมันระหว่างทาง แล้วจะมีใครบำรุงออกกลางมหาสมุทรแอตแลนติกขึ้นเรือ หรือถ้ามีจริง คงไม่มีทางที่ทหารเรือพันธมิตรจะไม่รู้” สิบเอกมิลเลอร์ที่อดิตผู้บังคับบัญชากองทหารพูด เขามีดวงตาดูดัน กำลังลูบปื้นพกไปมาราวกับจับของเล่น

“อาจจะปลอมตัวเป็นชาวบ้าน แล้วก็หนีไปทางเครื่องบินหรือเรือโดยสารก็ได้ไม่ใช่หรือครับ”

“แน่นอนว่าเป็นไปได้ แต่เรือโดยสารหรือเครื่องบินทั้งหมดที่ออกเดินทางจากยุโรปต้องได้รับการตรวจสอบจากทหารพันธมิตร ตามข้อมูลที่ได้มายังไม่เจอฮิตเลอร์ เราวางแผนโดยใช้ข้อมูลนั้นเป็นพื้นฐาน ถ้าคืนนี้จับตัวไฮน์ริช ยูนเค ได้ เบาะแสของเจ้านั้นก็จะปรากฏขึ้นมา ฉะนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต้องจับยูนเคให้ได้ เข้าใจไหม”

“ครับ!”

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

เขตแดนของสถานีรถไฟเบอร์ลินพังลงมาเพราะแรงระเบิด แม้จะมีการซ่อมบำรุงอย่างเต็มที่ที่สุดแล้ว แต่ก็ยังเห็นเป็นช่องโหว่ ผู้คนต่างนำสัมภาระขึ้นรถไฟที่จอดเทียบชานชาลา และกำลังล่าครอครว ถ้าไม่มีเขตแดนที่โหว่นั้น ก็เหมือนว่าสงครามถูกลิ้มเลื่อนไปนานแล้ว

สมาชิกรุ่นใหม่มุ่งหน้าไปยังชานชาลาที่แปด ซึ่งรถไฟขบวนบี ๔๗ จอดอยู่ แม้จะใส่ชุดนอกเครื่องแบบเพื่อพรางตัว แต่อาจจะเป็นเพราะอยู่ในสนามรบมานาน ทุกคนในทีมจึงมีกลิ่นอายความเป็นทหารลอยออกมา รถไฟขบวนบี ๔๗ มีกำหนดการออกไปยังฮัมบวร์คเวลาหนึ่งทุ่มตรง ในขบวนแบ่งออกเป็นโบกี้สำหรับผู้โดยสารทั่วไปกับโบกี้สำหรับทหาร พันตรีเคอร์ทิสมุ่งหน้าไปที่โบกี้สำหรับทหารทันที เมื่อพันตรีไปถึง ทหารยามก็เข้ามาขวางทันที

“ส่วนนี้ห้ามประชาชนทั่วไปเข้าครับ”

พันตรีแสดงบัตรประจำตัวทหารให้ดู “พาไปหาคนดูแลรถไฟขบวนนี้ที”

เมื่อพันตรีสั่ง ทหารยามก็พาเขาขึ้นโบกี้ขึ้นไป

โบกี้สำหรับทหารที่ปิดทึบทั้งสี่ด้าน ไม่มีหน้าต่าง มีเพียงประตูเหล็กปิดราวกับเป็นตู้เซฟ และมีทหารยามยืนเฝ้าทางเข้าออกอยู่

“นั่นคือพันตรีเคอร์ทิสจากหน่วยข่าวกรอง พวกนายเป็นคนดูแลที่นี่ใช่ไหม” พันตรีถามพร้อมโชว์บัตรประจำตัวทหาร

“ใช่ครับ มีธุระอะไรหรือครับ”

“รถไฟขบวนนี้บรรทุกอะไรมาบ้าง”

ทหารยามยื่นรายการสัมภาระให้

เอกสารรายงานการทดลอง

โดยใช้คนที่สถานกักกันเอชวีทซ์

รายงานฉบับนั้นเป็นข้อมูลลับของสิ่งที่บรรทุกอยู่ในตู้สัมภาระ

“รายงานการทดลองโดยใช้คนนั้นหรือ” พันตรีสงสัย

ไม่น่าเชื่อว่า คนที่ปรากฏตัวหลังจากหายไปเป็นปีอย่างไฮนริช ยูเนค จะโดยสารรถไฟขบวนนี้เพื่อไปฮัมบวร์ค ต้องมีเหตุผลสำคัญที่เขาเสี่ยงอันตรายขนาดนี้เป็นแน่ พันตรีสันนิษฐานว่า เพราะสัมภาระที่บรรทุกไปกับรถไฟขบวนนี้

เอกสารรายงานการทดลองโดยใช้คนนั่งเหวอ หลังสิ้นสุดสงคราม พวกนาซีที่ทำการทดลองโดยใช้คนอย่างโหดเหี้ยมตัดสินจำคุกในการพิจารณาคดีเนือร์นแบร์คและตอนนี้ก็ยังคงอยู่ในคุก แต่ในคุกนั้นไม่มีเหตุแห่งความตาย หรือโยเซ็ฟ เม็งเงอเลอ ที่เคยเป็นแกนนำการทดลอง และไฮนริช ยูเนค ทั้งคู่หายไปอย่างไร้ร่องรอยจนน่าประหลาดใจ จึงแปลกแกมว่าที่ยูเนคจะปรากฏตัวเพื่อจะทำลายหลักฐานนี้ ทั้ง ๆ ที่การพิจารณาคดีจบไปแล้ว จะต้องมီးอะไรบางอย่างอยู่แน่ ๆ

“เนื้อหามืออะไรบ้าง” พันตรีถามทหารยาม

“ไม่สามารถเปิดเผยเนื้อหาได้ครับ”

รถไฟเริ่มเคลื่อนตัวออกจากชานชาลาแล้ว

“รถไฟขบวนนี้ต้องจอดที่สถานีกว่าจะถึงฮัมบวร์ค”

“รถไฟขบวนนี้วิ่งตรงไปที่ฮัมบวร์คเลยครับ”

“มีโบกี้สำหรับคนทั่วไปกี่โบกี้”

“หกโบกี้จากทั้งหมดแปดโบกี้ครับ”

พันตรีครุ่นคิดอยู่สักพักแล้วมองสมาชิกในทีม ก่อนจะสั่งว่า “เริ่มแบ่งกำลังกันตรวจค้นโบกี้เดี๋ยวนี้ หมอนั่นอาจจะเหวตัวแล้วหลบหนีได้ สิบเอกมิลเลอร์กับสิบโทฮิบเบิร์ตไปโบกี้แรก พลทหารคริสกับกริมส์ไปโบกี้ที่สองกับสาม ส่วนเบนสันโบกี้ที่สี่ ฉันกับเบวาร์มันจะดูโบกี้ที่ห้าและโบกี้สุดท้าย ต้องจับหมอนั่นให้ได้ เข้าใจไหม”

สมาชิกในทีมรับคำสั่งและกระจายตัวไปโบกี้ที่ตัวเองได้รับมอบหมายทันที

พันตรีเคอร์ทิสอดทนรอจนรถไฟแล่นด้วยความเร็วคงที่ เพื่อป้องกันการหลบหนี

“เดี๋ยวนี้สิ มันช่วยได้” พันตรีเคอร์ทิสยื่นหมากฝรั่งให้เบวาร์มันที่กำลัง

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

เหวี่ยงอกแม้อากาศตอนนี้จะมีอุณหภูมิติดลบ

“ขอบคุณครับ” เบาวิมันพูดแล้วใส่หมวกฝรั่งเข้าปาก

“ถ้าเจอตัวยูเนคเมื่อไหร่ รีบบอกฉันทันที ถ้าผลิผลามเข้าไปจับกุม มันอาจจะฆ่าตัวตายได้ เข้าใจไหม”

“ครับ”

เมื่อรถไฟแล่นพ้นเขตเบอร์ลิน ความเร็วก็เริ่มคงที่

“เออล่ะ ไปกัน”

โบกี้นั้นมีผู้โดยสารแน่นขนัด ไม่ใช่แค่ที่นั่ง แม่แต่ทางเดินก็แทบไม่มีที่ว่างให้เดิน ทั้งคู่เดินผ่านทางเดินแคบ ๆ พลังสังเกตหน้าตาของผู้โดยสารแต่ละคน ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงกับคนแก่ เพราะผู้ชายส่วนใหญ่ตายไปในสนามรบแล้ว

“ดูทั้งผู้หญิงและคนแก่ให้ดี เพราะอาจจะเป็นการปลอมตัว” พันตรีกระซิบบอกเบาวิมัน

ผู้โดยสารส่วนใหญ่ใส่เสื้อโค้ตหนาและสวมหมวก ทำให้เช็กหน้าตาอย่างละเอียดได้ยาก ทั้งสองเดินมองทีละคนพร้อมนึกถึงลักษณะของยูเนคไปด้วย โบกี้แรกเช็กหมดแล้ว แต่ไม่เจอใครที่หน้าตาคลายยูเนคเลย

โบกี้ถัดมาก็แน่นเหมือนเดิม คนแก่กลุ่มหนึ่งเล่นแอกคอร์เดียนพร้อมร้องเพลงคริสต์มาสกันอยู่ ให้ความรู้สึกเหมือนนักดนตรีข้างถนน ทำให้โบกี้ทั้งคู่มีชีวิตชีวาขึ้นมาเมื่อเทียบกับโบกี้ที่แล้ว พันตรีเคอร์ทิสสำรวจไปเรื่อย ๆ และเมื่อเดินไปครึ่งโบกี้ก็หยุด เขามองชายวัยกลางคนที่นั่งติดหน้าต่าง สวมหมวกสักหลาด ถือไม้เท้า น่าจะเจ็บขา ชายคนนั้นมีคางแหลมคล้ายยูเนค

“สวัสดิ์ครับ” พันตรีหักท่ายด้วยภาษาเยอรมัน “คุณบาดเจ็บระหว่างการรบหรือครับ ผมเองก็เคยผ่านสนามรบมาเหมือนกัน การรบที่ไหนดรอสตาลินกราด” หรือตอกลิ้ม^๑”

^๑ ยุทธการใหญ่ในสงครามโลกครั้งที่สอง นาซีเยอรมนีสู้รบกับสหภาพโซเวียตเพื่อแย่งนครสตาลินกราด

^๒ ยุทธการบุกโจมตีครั้งสุดท้ายของเยอรมนีช่วงใกล้สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง

ชายคนนั้นไม่มีทีท่าว่าจะตอบคำถามของพันตรีเลย เขากลับมีสีหน้าเครียดขึ้นเรื่อยๆ อย่างได้เห็นได้ชัด พันตรีค่อยๆ เข้าไปใกล้อย่างระมัดระวัง เหมือนเหยี่ยวที่กำลังเล็งเหยื่อ ในจังหวะที่เขากำลังจะเอื้อมมือออกไป ถอดหมวกสักหลาดของชายคนนั้นออก จู่ๆ ชายคนนั้นก็โยนไม้เท้าใส่พันตรี แล้ววิ่งหนี แม้จะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แต่พันตรีก็นับได้เท่านั้นได้อย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งตามไป ชายคนนั้นผลักผู้โดยสารที่อยู่ตรงทางเดินและหนีไปทางประตูเข้าออก ไม้เท้านั้นเป็นแค่อุปกรณ์ปลอมตัว ขบวนการไฟฟู่หน่วยขึ้นมาในพริบตา พอชายคนนั้นไปถึงประตู พันตรีก็นำตัวออกไปจับเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว พันตรีจับตัวและจับแขนชายคนนั้นไว้หลัง จนเขาร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

“ไฮน์ริช ยูนเค!”

พันตรีเห็นหน้าชายคนนั้นแล้ว แต่เขาไม่ใช่ยูนเค เขาน้ำตาไหลพร้อมพูดอ้อแอ้จนฟังไม่ออก

“ชายคนนี้เป็นคนโปแลนด์ที่ขึ้นรถไฟฟรีเพื่อกลับบ้านเกิดครับ” เบบัวมันที่ตามหลังมาแปลให้ฟัง พันตรีปล่อยชายคนนั้น เพราะเสียงดังรบกวน ผู้โดยสารจึงต่างหันมามองพวกเขาเป็นตาเดียว

“โอเอ๊ย!” พันตรีปิดเสื้อพร้อมลุกขึ้น และในต่อนั่นเอง

“ท่านครับ! เจอแล้วครับ” ลิบเอกมิลเลอร์ตะโกนพร้อมหายใจหอบ

“อยู่ไหน”

“คือว่า...” ลิบเอกมิลเลอร์อ้าอึ้ง

“นำไป!” เมื่อพันตรีตะโกน ลิบเอกมิลเลอร์ก็เริ่มวิ่ง

ที่ที่ลิบเอกมิลเลอร์มุ่งหน้าไปคือโบกี้ที่ใช้เก็บสัมภาระที่มีความลับบรรทุกอยู่นั่นเอง

ทหารรักษาความปลอดภัยห้าคนที่มီးตูเซฟอยู่บนหลัง กำลังเล็งปืนไปยังชายคนหนึ่งซึ่งสวมหมวกสักหลาดและเสื้อโค้ดสีดำ เขากำลังยื่นขางประตูเข้าออกราวกับเป็นนมทูตผ้าประตุนรก

“ไฮน์ริช ยูนเค!” พันตรีที่ตอนนี้เข้าไปในโบกี้เก็บสัมภาระแล้วตะโกน

ขึ้น

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าไม่ได้

ชายคนนั้นค่อยๆ หันหน้ามา คางแหลมบาง คิ้วเข้ม ริมฝีปากที่บาง เหมือนกระดาษ เขาชื่อไฮน์ริช ยูนเค่ ไม่ผิคนแน่ แต่มีบางอย่างแปลกไป เขากำลังลั่นรากับยืนอยู่กลางถนนในฤดูหนาวด้วยร่างเปลือยเปล่า

“นั่นคือพันตรีเคอร์ทิสจากหน่วยข่าวกรองกองทัพทหารพันธมิตรกรุงเบอร์ลิน ฉันจะจับนายด้วยข้อหาผู้ต้องสงสัย อาชญากรสงคราม ยกมือขึ้นแล้วหมอบลงซะ” พันตรีตะโกนพร้อมเล็งปืน แต่ยูนเค่เอาแต่ก้มหน้าและลั่นอย่างเดียว

“บอกให้หมอบลงกับพื้น!”

ในตอนนั้นเอง น้ำตาเป็นสายไหลอาบแก้มของยูนเค่ เขากำลังร้องให้ พันตรีถึงกับสับสน ยูนเค่ที่เคยร่วมมือกับฮิตเลอร์ทำให้โลกต้องเปื้อนเลือด กำลังร้องให้เหมือนเด็กอย่างนั้นแหละ

ยูนเค่ก็เปิดเสื้อโค้ตซุกซ่อนระเบิดอยู่ด้านในออก มือข้างหนึ่งของเขาถือขวานจุดระเบิด มีระเบิดโดนาไมต์ติดอยู่ทั่วตัว ระเบิดจำนวนมากเกินพอที่จะทำให้โบกี้หนีหายไปทันทีที่กดชนวน ทหารยามต่างตกใจ และยิงจ่อปืนเข้าไปใกล้มากขึ้น

“ทุกคนอย่าวุ่นวาย รออยู่เฉยๆ ก่อน” พันตรีลดปืนลงแล้วสังเกต ยูนเค่กำลังลั่นอย่างผิดปกติ ไม่ใช่เพราะความหนาวแน่ แขนขาหักงอ เหมือนคนที่เป็นลมบ้าหมู น้ำตายังคงไหลออกมาจากดวงตาที่ฉายแววหวาดกลัว มีบางอย่างผิดปกติ

“ทำไมไม่เป็นแบบนี้ นายคือคนที่ทำให้ฮิตเลอร์ที่เคยเป็นแก่นักปลุกปั่นระดับล่างขึ้นมาเป็นประธานาธิบดีของเยอรมนี จนสามารถปั่นหัวเกอร์กับฮิมเบอร์ได้เลยนะ แล้วทำไมตอนนี้ถึงร้องให้ต่อหน้าทหารฝ่ายศัตรูได้ล่ะ”

มือของยูนเค่ที่ถือขวานจุดระเบิดอยู่ยื่นเข้าไปใหญ่

“แล้วทำไมต้องเป็นนาย ทำไมนายต้องเป็นมือระเบิดพลีชีพ เรื่องนี้มีความลับอะไรอยู่กันแน่” พันตรีถามพร้อมค่อยๆ สวมเท้าเข้าไปใกล้อย่างระวังอีกก้าว “ฉันมีเรื่องให้นายช่วย นายรู้ความลับที่พวกเราต้องการเยอะ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับฮิตเลอร์ ถ้านายให้ความร่วมมือ นายจะได้รับการดูแลอย่างดีแน่นอน วางชนวนจุดระเบิดลงเถอะ” พันตรีเกลี้ยกล่อมอย่าง

มีชั้นเชิง

แววตาของยุนเควบไทรวราวกับกระแสน้ำวน

“สิ่งที่เราต้องการไม่ใช่ข้อมูล แต่เป็นฮิตเลอร์ ถ้านายบอกเบาะแสของมันเป็น นายจะถูกปล่อยตัวให้เป็นอิสระภายในห้าปี ส่งชนวนจู่ระเบิดมาให้ฉัน มีแค่ทางนี้เท่านั้นที่นายจะรอด”

พันตรียื่นมือออกไป ลมหายใจของยุนเค่อยๆ เบาลง และในขณะที่พันตรีกำลังเอื้อมมือไปเพื่อรับชนวนจู่ระเบิดมานั้น

“อาณาจักรที่สามจงเจริญ! ไฮล์ ฮิตเลอร์!” ยุนเคตะโกนออกมาพร้อมกตชนวน

“พันตรี หลบครับ!” ลิบเอกมิลเลอร์ผลักพันตรี แล้วพุ่งเขาใส่ยุนเค เปลวไฟไหมคูลุมไปทั้งใบก็

เบาวิมันฆมวดคิว เหมือนภาพเหตุการณ์นั้นยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

“เหตุวินาศกรรมในวันนั้นทำให้มีคนตายหกคน รถไฟตกรางครึ่งขบวน เอกสารลับไหม้เสียหายทั้งหมด แต่ผมได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ส่วนพันตรีเคอร์ทิสแก้วหุระเบิด และเสียนิ้วไปสองนิ้ว แต่รอดชีวิตมาได้ เพราะลิบเอกมิลเลอร์”เบาวิมันลุปรอยแผลเป็นที่แขนซ้าย ซึ่งเป็นแผลที่ได้จากเหตุการณ์นั้น

“ลิบเอกมิลเลอร์เป็นคนที่สุดท้ายอดมากเลยนะคะ เสียสละชีวิตโดยไม่ลังเลในสถานการณ์วิกฤตแบบนี้” คริสตินพูด

“เป็นเรื่องที่คนอย่างผมไม่มีทางเลือกทำแน่ ผมไปเยี่ยมหลุมศพของเขาเมื่อถึงวันครบรอบวันตายทุกปี ไม่เคยขาดสักปี”

“สุดท้ายก็ไม่ได้เบาะแสของฮิตเลอร์สินะคะ”

“เปล่าครับ เรื่องราวจริงๆ เริ่มจากตรงนี้” ตาของเบาวิมันเป็นประกาย

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

กองบัญชาการชั่วคราวตั้งขึ้นในสวนมันฝรั่งที่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ร้อยเมตร เป็นเต็นท์ผ้าใบทำหลัง มีเศษซากศพจากในที่เกิดเหตุ และ ชิ้นส่วนของเอกสารลับกระจายเต็มไปหมด พันตรีเคอร์ทิสพันผ้า พันแผลที่หน้าผากกับมือกำลังมองสำรวจของกลางเหล่านั้น เขาเพิ่งเย็บนิ้ว ที่ขาดไปยังไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็กลับมาที่เกิดเหตุอีกครั้ง

“จุดหมายคือสำนักงานใหญ่ซีไอเอ” ในเมืองแลงลีย์ครบพันตรี” พลทหารคริสพูด เขาตามมาช่วยสืบในที่เกิดเหตุ

“แล้วเนื้อหาของเอกสารล่ะ” พันตรีหยิบยาแก้ปวดใส่ปาก คงจะปวด แผลมาก

“เป็นความลับและไม่เปิดเผยครับ”

“เป็นเรื่องสำคัญขนาดไหนถึงได้ปิดพวกเรากับด้วย”

เอกสารมีสามหมื่นหน้า แต่โดนระเบิดไหม้ไปบางส่วน หรือไม่ก็กลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยจนอ่านไม่ออก พันตรีหยิบชิ้นส่วนเอกสารชิ้นหนึ่งขึ้นมา เศษกระดาษที่ส่วนท้ายใหม่ไปมีคำศัพท์ทางการแพทย์เป็นภาษาเยอรมันอยู่ เต็มแผ่น

“เป็นรายงานอะไรกันแน่ คนใหญ่คนโตอย่างยูเนคถึงกับต้องพลีชีพ เพื่อทำให้หายไป”

สิ่งที่น่าตกใจคือ ภาพสุดท้ายของยูเนคที่มีระเบิดติดเต็มตัวกำลังสิ้น เหมือนเด็กด้วยความกลัว เขาเป็นคนมีความสามารถที่อยู่เบื้องหลังการ บุกยึดครองโปแลนด์ของฮิตเลอร์ ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามโลก ครั้งที่สอง เขาวางแผนกำจัดเอ็นส์ท์ เริ้ทซ์ที่เคยเป็นมือขวาของฮิตเลอร์ และทำให้ชาวยิวถูกสังหารอย่างเหี้ยมโหด คนเลือดเย็นแบบนั้นกลับสิ้น ไปด้วยตัวและร้องไห้ต่อหน้าทหารฝ่ายตรงข้าม ต้องมีอะไรแน่นอน

“เบาว์มัน!”

“ครับท่าน” เบาว์มันที่กำลังช่วยงานเบ็ดเตล็ดอยู่วิ่งเข้ามา

“แปลสิ่งที่อ่านรู้เรื่องในเอกสารพวกนี้”

^๑ สำนักข่าวกรองกลาง เป็นหน่วยสืบราชการลับของสหรัฐอเมริกา

“ทั้งหมดเลยหรือครับ” เบาร์มันถามซ้ำ เพราะมีเอกสารเยอะมากจนเต็มเต็นท์

“นี่เป็นงานแรกของนาย ทำให้เสร็จภายในสามวัน” เมื่อพูดเสร็จ พันตรีก็เห็นไปสนใจที่เกิดเหตุต่อ

เสียงพิมพ์ดีดดังไปทั่วเต็นท์ผ้าใบตลอดทั้งคืนจนถึงเช้า แม้อุณหภูมิในเวลากลางคืนจะลดลงเหลือลบสิบองศา แต่เบาร์มันก็ต้องทนให้ได้ทั้งที่ใส่เสื้อโค้ตเพียงตัวเดียว แต่ถึงจะผ่านมาสองวันแล้ว แต่สิ่งที่เบาร์มันแปลได้ยังไม่ถึงหนึ่งในสิบของเอกสารทั้งหมด เขาหมดแรง มองเนื้อหาที่แปลไว้จนถึงตอนนี้ มีแต่ศัพท์ทางการแพทย์ที่เขาไม่เข้าใจแทบทั้งสิ้น

“นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่ ฉันอยากจับฮิตเลอร์” เบาร์มันโชคหัวกับเครื่องพิมพ์ดีดกลางพิมพ์

“คิดซะว่า กำลังขุดหลุมหลบภัยบนพื้นที่ที่เป็นน้ำแข็งก็แล้วกัน” พลทหารคริสพูดพร้อมยื่นกาแฟวันกรุ่นให้เบาร์มัน

“ขอบคุณครับ”

เมื่อได้ดื่มกาแฟก็รู้สึกเหมือนรอดตาย

“ถ้าขุดหลุมหลบภัยในอากาศแบบนี้คงจะหวั่นเสียน่าดู เพราะพื้นแข็งเหมือนหิน แต่เวลาที่เกิดสงคราม หลุมหลบภัยก็จะอบอุ่นเหมือนอ้อมกอดของแม่เลยทีเดียวละ”

“จะพยายามคิดอย่างนั้นนะครับ”

พลทหารคริสมาจากรัฐวิสคอนซิน เขาเป็นคนอ่อนโยนทีเดียว

“เนื้อหาว่ายังไงบ้าง”

“คำศัพท์เฉพาะทางการแพทย์เยอะมากครับ เลยยังไม่รู้แน่ชัด แต่เหมือนจะเกี่ยวกับการผ่าตัดสมองครับ” เบาร์มันถอนหายใจ และในตอนนี้ไม่มีใครอีกคนก็ถามขึ้น

“เหมือนจะงั้นหรือ” พันตรีเคอร์ทิสปิดหิมะที่เกาะอยู่บนหมวกของตัวเองออกแล้วเดินเข้ามา ข้างนอกเต็นท์มีหิมะเกล็ดใหญ่ตกตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“พันตรี!” เบาร์มันลุกขึ้นยืนตรงตามสัญญาตาม

“ต้องพูดแค่ว่าใช่กับไม่ใช่เท่านั้น ไม่มีคำว่าเหมือนจะ” ในมือของพันตรีถือกล่องใส่อะไรบางอย่างอยู่ด้วย “นายในตอนนี้นะไม่ต่างอะไรจากทหารลาดตระเวน ชีวิตของทหารในกองกำลังทั้งหมดขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจชีวิตของนาย ตอบมาว่าเป็นรายงานเกี่ยวกับอะไร” พันตรีพูดพลางวางกล่องลงบนโต๊ะ

“เป็นรายงานเกี่ยวกับการฆ่าตัดสมองครับ”

เบาร์มันที่เคยล้ง ตอบออกมาอย่างเต็มปากเต็มคำ พันตรีเคอร์ทิส ยิ้มเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็น พร้อมเปิดกล่อง ในนั้นมีชิ้นส่วนของกะโหลกศีรษะใหม่เกรียมที่ถูกนำมาประกอบติดกัน บางจุดยังเป็นรูโหว่ เพราะยังหาชิ้นส่วนไม่เจอ

“อะไรเหอครับ” พลทหารคริสตามขึ้น

“กะโหลกของไฮน์ริช ยูนเค ดูตรงนี้ดี ๆ ลี” พันตรีชี้ไปที่จุดหนึ่งของกะโหลก มีรอยผ่าตัดเป็นวงกลมตั้งแต่หน้าผากจนถึงด้านหลังกะโหลก

“นี่มัน...”

“ใช่ รอยผ่าตัดสมอง”

“หมายความว่า...” เบาร์มันมองพันตรีเคอร์ทิส

“หมายความว่านายแปลถูกแล้วไงละ ยูนเคที่เคยผ่าตัดสมองก่อเหตุพลีชีพเพื่อทำลายรายงานการทดลองของการผ่าตัดสมองโดยใช้มนุษย์ทดลอง...” พันตรีมองกระบอกตาของกะโหลกราวกับว่าอยากคุยด้วย ชิ้นส่วนจิ๊กซอว์มากมายกำลังลอยอยู่ในรูม่านตาของพันตรีเคอร์ทิส

“รายละเอียดเป็นยังไง”

“คือ... มีศัพท์เฉพาะทางทางการแพทย์เยอะมาก เรื่องรายละเอียดคงจะ...”

“พูดความคิดนายมา มั่นใจหน่อย”

เบาร์มันยื่นรายงานแผ่นหนึ่งที่อยู่ข้างพิมพ์ติดให้พันตรี แม้ว่าจะไม่ใหม่ไปบ้าง แต่ก็สามารถอ่านเนื้อหาทั้งหมดได้ ในนั้นมีรูปสองใบติดอยู่

“รายงานนี้เกี่ยวกับการปลูกถ่ายสมองครับ”

เป็นรูปถ่ายกระบวนการปลูกถ่ายสมอง เป็นขั้นตอนที่ผ่าออกมาก่อน จะนำไปใส่ในกระโหลกของคนที่เป็นตัวทดลอง

“ปลูกถ่ายสมองเหรอดะ” คริสตินถาม

“ใช่ครับ ผมพยายามกู้คืนเนื้อหาในรายงานการทดลองโดยใช้มนุษย์ เหล่านั้นตลอดหนึ่งเดือนครึ่ง และทำรายงานสรุปเกือบเจ็ดสิบหน้า นาซีใช้ ชาวยิวในสถานกักกันเอชวีทซ์เป็นตัวทดลองมากมาย เนื้อหาในรายงานนั้นมีแต่เรื่องเกี่ยวกับการปลูกถ่ายสมอง” เบาร์มันกลืนน้ำลายบ่อยๆ เหมือน ลำคอแห้งผาก

“ขอน้ำแก้วหนึ่งค่ะ” คริสตินตะโกนไปทางกล่องวงจรปิด ลักพักผู้คุม ก็นำน้ำเข้ามาให้ เบาร์มันยกขวดขึ้นดื่ม

“ขอบคุณครับ”

“แล้วรอยผ่าตัดสมองของยูเนเคเกี่ยวกับรายงานการผ่าตัดปลูกถ่าย สมองยังไงคะ” คริสตินกำลังบันทึกบทสนทนาของเบาร์มัน แต่เบาร์มัน แสยะยิ้มจนแทบจะเห็นเหงื่อแก้มคำตอบ

“เป็นเรื่องหลังจากนั้นสิบห้าวันครับ”

บนเรือบรรทุกน้ำมันร่วนวายมาก

เรือบรรทุกน้ำมันลำนี้มีสัญชาติเวเนซุเอลา มีความกว้างเท่ากับสนาม ฟุตบอลสองสนาม มีระวางขับน้ำ^๔ ถึงหนึ่งตัน บรรทุกน้ำมันดิบและกำลัง เตรียมกลับบ้าน อาดีฮันเตอร์ตรวจค้นบนเรือลำนี้มากกว่าหนึ่งชั่วโมงแล้ว เพราะข้อมูลที่บอกว่า กลุ่มแกนนำของนาซีที่พวกเขา กำลังตามจับอยู่จะ ลักลอบเดินทางทางเรือ

^๔ น้ำหนักของน้ำที่ถูกเรือเข้าไปแทนที่

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“คันหมดแล้วตั้งแต่หัวเรือยันท้ายเรือ แต่เจอใครเลย ตอนนี่เหลือแค่ห้องปั้มน้ำครับ” พลทหารคริสพูดพร้อมกางแผนผังเรือ

“แล้วที่แทงก็เก็บน้ำมันดิบละ ลองหาดูหรือยัง” พันตรีเคอร์ทิสถาม

“เบนสันกับฮิบเบิร์ดกำลังหาอยู่ครับ”

“ฉัน เบาร์มัน แล้วก็กริมส์จะไปหาที่ห้องปั้มน้ำ ส่วนนายไปช่วยสองคนนั้น ถ้ามีอะไรก็ติดต่อกันทางวิทยุไร้สาย”

“รับทราบครับ” พลทหารคริสรีบวิ่งไปที่แทงก็เก็บน้ำมันดิบทันที

เมื่อเดินทางทางเดินแคบ ๆ ไปสักพักก็เจอห้องปั้มน้ำ หลังประตูเหล็กเป็นที่ว่างขนาดเท่าโรงละคร มีเครื่องปั้มน้ำใช้ปั้มน้ำมันดิบ ขนาดใหญ่พอ ๆ กับรถยนต์วางเรียงอยู่เป็นแถว รอบ ๆ มีท่อจำนวนมากพันกันยุ่งเหยิงไปหมด คนในทีมส่องไฟฉายและเริ่มการค้นหาในห้องนั้น

“ค้นให้หมดทุกที่ที่คนน่าจะเข้าไปได้”

ทั้งสามคนยกปืนขึ้นแล้วกระจายตัว เบาร์มันกับฮิบเอกกริมส์เดินผ่านเครื่องปั้มน้ำไป ส่วนพันตรีค้นหลังแผงควบคุม

“ผมมีเรื่องสงสัยครับ” เบาร์มันถามฮิบเอกกริมส์เสียงเบา

“อะไร”

“พันตรีเข้ามาคุมทีมนี้ได้ยังไงหรือครับ ดูจากการทำงานแล้วไม่น่าใช่เพราะหน้าที่อย่างเดียว”

“บางที่เขาก็เหมือนสติหลุดใช้ใหม่ละ”

“รู้สึกได้ถึงความขมขื่นบางอย่างครับ”

กริมส์หยิบบุหรี่ออกมาหนึ่งมวนแล้วคาบไว้ “ทุกคนที่เข้ามาในทีมนี้ล้วนมีความแค้นกับนาซีทั้งนั้นละ เพราะพันตรีเลือกแต่สมาชิกที่มีความแค้นเข้าทีม แต่ไม่มีใครรู้เรื่องของพันตรีเลย เพราะเขาไม่เคยเล่าแม้แต่ครั้งเดียว แต่ก็มีข่าวลืออยู่บ้าง”

“ข่าวลือหรือครับ”

“ถ้าอยากรู้จริง ไว้ครั้งหน้าลองถามเจ้าตัวตุลิว”

ทั้งคู่ค้นหาจนถึงปั้มน้ำเครื่องสุดท้ายแล้วแต่ก็ไม่เห็นแม้แต่หนูลักตัว

“ความพยายามครั้งนี้ก็เปล่าประโยชน์อีกทีรีบล่าณะ พันตรีครับ ตรงนี้

ก็ไม่มีครับ” ลิบเอกกริมส์ตะโกน พันตรีเคอร์ทิสเดินเข้ามาหาด้วยสีหน้า
พิศหวัง

“คนส่งข้อมูล แจ้งข่าวมั่วหรือเปล่าครับ”

“ไม่หรอก ข้อมูลครั้งนี้เชื่อถือได้”

ตอนนั้น ทีมที่ไปหาที่แห่งนั้นก็กลับมา

“เป็นยังไงบ้าง”

“ค้นทั้งหกแห่งก็หมดแล้วครับ เจอแต่คราบน้ำมัน”

สมาชิกทั้งหมดกระจายตัวกันนั่งหมิ่น ๆ อยู่บนท่อแล้วแบ่งบุหรี่ปันสูบ

“เป็นไปไม่ได้ จะต้องอยู่ที่ไหนสักที่แน่” พันตรีกางผังเรือออกดู
อีกครั้ง ราวกับหนูหนึ่งตัวที่กำลังหาทางออกจากเขาวงกต

ตั้ง ถึงจะเสียงสั่นสะเทือนที่เบามาก แต่มั่นใจได้ว่าเสียงนั้นดังขึ้น
จากอีกฝั่งของผนัง

“ทุกคนเงียบ!” เมื่อพันตรีสั่ง ทุกคนก็นิ่งทันที ลักพักก็มีเสียง ดัง
จากผนังอีกฝั่งดังขึ้นอีก

“ด้านหลังนี้มีอะไร”

“ด้านหลังนี้มีแทงก์เก็บน้ำมันดิบครับ” พลทหารคริสตอบเสียงเบา

“ระหว่างแทงก์กับผนังมีช่องว่างรีเปล่า”

ทั้งคู่ดูผังเรือเห็นว่าเป็นผนังสองชั้น จึงมีช่องว่างตรงกลางระหว่างผนัง

พันตรีเคอร์ทิสเริ่มสำรวจผนังที่ทำจากเหล็กหนา ไม่มีช่องให้คนเข้า
ออก แต่พันตรีก็ยวบผนังด้วยความดีใจแล้วเขาก็หยุดยวบ เมื่อเห็นรอย
เชื่อมเหล็กขนาดใหญ่พอที่ผู้ใหญ่หนึ่งคนจะเข้าไปได้

“กริมส์ เจาะตรงนี้ที”

“ครับ!”

เมื่อจุดไฟที่เครื่องบัดกรี เสียงเจาะก็ดังขึ้นพร้อมเปลวไฟไม่ถึงห้า
นาทีเหล็กหนาก็ละลาย เกิดเป็นทางเข้า

“เข้าไป” เมื่อพันตรีออกคำสั่ง พลทหารคริสก็เข้าไปเป็นคนแรกแล้ว
คนอื่น ๆ ก็ตามเข้าไปสมทบ

ช่องว่างระหว่างผนังมีลักษณะเฉพาะ เพดานสูงมากจนแทบมองไม่เห็น

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

แต่ระหว่างผนังแคบมาก เข้าไปแค่สามสี่คนก็แน่นแล้ว ได้ยินเสียงคนมาจากมุมไกล ๆ ทุกคนยกปิ่นขึ้นแล้วเดินหน้า

“พันตรี คุณี่ลิครับ” พลทหารคริสตะโกนเรียก

ตรงนั้นมีเด็กและผู้หญิงสิบกว่าคนนั่งขัดตัวด้วยความกลัว พันตรีใช้ไฟฉายส่องหน้าคนเหล่านั้น ดูเหมือนเป็นหญิงชนชั้นสูงชาวเยอรมัน

“พวกคุณเป็นใคร ทำไมถึงลักลอบเดินทางมาในเรือแบบผิดกฎหมาย” พันตรีถาม แต่หญิงพวกนั้นเอาแต่นั่งตัวสั่น จากนั้นไม่นาน ผู้ชายคนเดียวที่อยู่ในกลุ่มก็ลุกขึ้นยืน ในมือของเขากำปิ่นพกเอาไว้ด้วย

“วางปิ่นลงเดี๋ยวนี้! ไม่อย่างนั้นฉันยิงแน่!” พันตรีเคอร์ทิสเล็งปืนพร้อมตะโกน ชายคนนั้นตอบกลับมาเป็นภาษาอังกฤษ

“คนพวกนี้คือผู้หญิงกับเด็กที่ไม่ได้ทำอะไรผิด อย่าทำอะไรพวกเขา นะครับ” เมื่อพูดเสร็จชายคนนั้นก็เอาปิ่นจ่อเข้าปากตัวเอง แล้วเหนียวไกวปืนเสียงปิ่นดังบาดหูพร้อมร่างของชายคนนั้นร่วงลงกองกับพื้น เสียงกรี๊ดร้องดังลั่น พันตรีสำรวจชายคนนั้นอย่างระวัง ใบหน้าของชายคนนั้นข้างคุ่นเคย

“ไมเคิล ซีเวอร์ พลโทในชุดซัสต์ฟิเล^๕ คนที่แม่แต่ทหารเยอรมันยังกลัว กลับมายิงตัวตายที่ใต้ท้องเรือบรรทุกน้ำมันแบบนี้” พันตรีช่วยปิดตาของชายคนนั้น

“ในนี้มีแค่ซีเวอร์คนเดียวครับที่เป็นผู้ชาย ที่เหลือเป็นเด็กกับผู้หญิง” พลทหารคริสรายงาน

“ส่งคนทั้งหมดนี้ขึ้นไปที่ดาดฟ้าเรือ ฉันจะติดต่องไปที่หน่วยทหารสารวัตรเอง” พันตรีเคอร์ทิสพูดขึ้นพร้อมเก็บปิ่น

เมื่อพันตรีออกกำลังสั่ง สมาชิกในทีมก็พาคนลักลอบเดินทางไป ผู้หญิงและเด็กเหล่านั้นทำตามคำสั่งอย่างไม่ขัดขืน เมื่อคนลักลอบเดินทางคนสุดท้ายออกจากห้องลับไป พันตรีก็นั่งที่ห้องลับนั้นอีกครั้ง เหลือใครบางคนนั่งอยู่ที่มุมห้อง

“ไม่ได้ยินที่สั่งให้ขึ้นไปที่ดาดฟ้าเรือหรือไง” พันตรีตะโกน แต่คน

^๕องค์กรกำลังกึ่งทหาร สังกัดพรรคนาซี ทำหน้าที่ดูแลความมั่นคงในนาซีเยอรมนี

คนนั้นไม่ขยับ ใต้แต่หายใจหอบ

“ลุกขึ้นแล้วไปที่ตาดฟ้าเรือเดี๋ยวนี้!” แม่พันตรีจะออกคำสั่ง แต่คนคนนั้นก็ยังคงนั่งตัวอยู่บนพื้นเย็น ๆ เขาสั่นไปทั้งตัว เหมือนคนกำลังชัก

“เป็นอะไรหรือเปล่า” พันตรีถามอย่างระวัง คนคนนั้นเงยหน้าขึ้นอย่างยากลำบาก เขาเป็นเด็กชาย อายุน่าจะประมาณสิบกว่าปี

“ให้ตายสิ...”

เด็กคนนั้นตาเหลือกจนเหมือนตาขาวจะทะลักออกมา และจุมูกกับหูมีเลือดไหลออกมา ตัวสั่น ดวงตาฉายแววเจ็บปวด แล้วก็หมดสติไปเหมือนเครื่องดับ

“หม่อ!” เสียงตะโกนของพันตรีเคอร์ทิสทะลุผนังออกไป

เด็กชายคนนั้นถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลทหาร

ทั้ง ๆ ที่การดำเนินการส่งตัวของพวกเขาไม่ถูกต้องตามระเบียบของกองทัพ แต่พันตรีก็พยายามจนส่งตัวเด็กคนนั้นไปโรงพยาบาลทหารได้สำเร็จ

เด็กชายที่ถูกส่งตัวเข้าห้องฉุกเฉินได้รับการตรวจหลายครั้ง ในระหว่างนั้น พันตรีนั่งรอที่ห้องรับรองอย่างร้อนใจ เหตุผลที่พันตรีสนใจเด็กคนนั้น เพราะเขาเห็นภาพยนต์ที่ก่อเหตุพลีชีพไปเมื่อไม่นานมานี้ซ้อนทับกับภาพของเด็กชายคนนั้น ไม่ใช่แค่ความรู้สึกตามสัญชาตญาณ แต่เขายังพบสิ่งของน่าสงสัยในกระเป๋าของเด็กชายด้วย

“ส่งตัวผู้ลักลอบเดินทางทางเรือไปที่หน่วยทหารสารวัตรแล้วครับ” เบาว์มันพูดเมื่อเดินเข้ามาในห้องรับรอง

“แล้วเรื่องสืบประวัติละ”

“กำลังดำเนินการอยู่ครับ ถ้าเรียบร้อยแล้วผมจะรายงานให้ทราบ” พันตรีไม่ได้สนใจผู้ลักลอบเดินทางคนอื่น ๆ

ผ่านไปประมาณสามสิบนาที ประตูห้องตรวจก็เปิดออก แพทย์ทหารที่รับผิดชอบเด็กคนนั้นก็เดินออกมา

“เป็นยังไงบ้างครับ” พันตรีเคอร์ทิสลุกขึ้นแล้วถามทันที

ถึงเปลี่ยนร้อยหน้าก็จะตามฆ่าแก่ให้ได้

“คิดว่าคุณควรไปดูแลตัวเองครับ” แพทย์ทหารเดินนำไปที่ห้องทำงาน
ของตัวเอง

ในห้องนั้นมีรูปเอ็กซ์เรย์ติดอยู่

“เขาเป็นโรคอะไรครับ” พันตรีเคอร์ทิสถามอย่างไม่รีรอ

“ต้องรอผลตรวจออกมาถึงจะรู้แน่ชัดครับ แต่ที่รู้ตอนนี้คือ เป็นอาการ
เครียดหลังการผ่าตัดครับ”

“คืออะไรเหรอครับ”

“อาการที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายทนต่อความเครียดหลังผ่าตัดใหญ่ไม่ได้
เป็นอาการปฏิเสธทางร่างกายชนิดหนึ่งครับ” แพทย์ทหารชี้ไปที่รูปเอ็กซ์เรย์
ใบหนึ่ง รูปนั้นแสดงให้เห็นกะโหลกจากหลายมุม

“คนไข้เพิ่งผ่าตัดสมองครั้งใหญ่เมื่อไม่นานมานี้ เห็นรอยผ่าใช่ไหม
ครับ”

ในรูปเห็นรอยผ่าตัดกะโหลกและรอยยึดด้วยหมุดโลหะชัดเจน

“ผ่าตัดสมองเหรอครับ” พันตรีเคอร์ทิสหรีตาลง เป็นนิสัยเฉพาะ
ของเขาเมื่อสงสัย

“ครับ แต่ที่น่าแปลกใจก็คือ ไม่ใช่การผ่าตัดที่ทำไปเพื่อผ่าเนื้องอก
หรือลิมโกลิดในสมองออก”

“แล้วเป็นการผ่าตัดอะไรครับ”

“คือ...” หมออ้าอึ้ง

“พูดมาตามสบายเลยครับ”

“การผ่าตัดสมองโดยทั่วไปจะผ่าแค่ส่วนใดส่วนหนึ่งหรือเท่าที่จำเป็น
ออกเท่านั้น แต่ถ้าดูจากรูปเอ็กซ์เรย์จะเห็นว่ากะโหลกถูกเปิดออกทั้งหมด
นี่ไม่ใช่วิธีผ่าตัดสมองทั่วไปครับ ไม่เพียงแค่นั้น จะเห็นว่ามีเลือดออก
ระหว่างสมองส่วนหลังกับสมองส่วนคอร์ปัสคัลโลซัม และจะเห็นร่องรอย
ของการเชื่อมต่อเส้นประสาทระหว่างไขสันหลังบริเวณสมองกับคอ ถ้าดู
ตรงไขกระดูกส่วนล่างก็จะเห็นรอยต่อกระดูกชัดเจน นอกจากนี้ ขนาดของ
กระดูกสันหลังกับพื้นที่หน้าตัดของไขกระดูกก็ต่างกัน สิ่งที่ผมจะสื่อก็คือ...”
เมื่อพูดถึงช่วงท้าย เสียงของแพทย์ทหารสั้นเหมือนไม่มั่นใจในสิ่งที่กำลัง

จะพูดต่อไป

“จะบอกว่าผ่าตัดปลูกถ่ายสมองเหอครับ” พันตรีเคอร์ทิสซิงถามก่อน

“ยังตอบแน่นอนไม่ได้ครับ เพราะด้วยเทคนิคทางการแพทย์ในตอนนี้ยังไม่เคยมีการผ่าตัดปลูกถ่ายสมองสำเร็จ” แพทย์ทหารมองรูปเอ็กซ์เรย์ด้วยสายตาที่ไม่อยากเชื่อ

“แล้วถ้าเป็นการผ่าตัดปลูกถ่ายสมองจริง ๆ เจ้าของสมองเดิมน่าจะอายุประมาณเท่าไรครับ”

แพทย์ทหารจ้องสมองที่อยู่ในรูปเอ็กซ์เรย์นั้นอย่างเคร่งเครียด “สมองเป็นส่วนที่หยุดเจริญเติบโตช้าที่สุดในร่างกาย ปกติแล้วจะเจริญเติบโตได้ถึงอายุสี่สิบห้า เมื่อหยุดเจริญเติบโตก็จะเริ่มมีรอยหยักในสมองเพิ่มขึ้นดูจากหลาย ๆ อย่างแล้ว เจ้าของสมองน่าจะอายุเกินสี่สิบปีครับ”

ทั้งสองคนยืนนิ่งอยู่หน้ารูปเอ็กซ์เรย์

“แล้วอาการของเด็กคนนั้นเป็นยังไงบ้างครับ”

“คิดเอพิเนพรีนกับยาระงับประสาทเพื่อให้หายซึกไปแล้วครับ”

“ขอเจอได้ไหมครับ”

“เชิญครับ”

เด็กชายคนนั้นกำลังนอนให้ออกซิเจนและไม่ได้สติอยู่ในห้องไอซียู แม้จะไม่รู้ตัวแต่แขนและขาที่ยังสั้นอย่างหนัก

“ทำไมถึงสั้นแบบนี้ล่ะครับ”

“เป็นปฏิกิริยาปฏิกิริยาของร่างกาย เนื่องจากเส้นประสาทถูกทำลายนะครับ”

“แล้วจะฟื้นเมื่อไหร่ครับ”

“ตอบไม่ได้เลยครับ อาจจะหนึ่งเดือน หรืออาจจะอยู่ในอาการโคม่าแบบนี้ไปตลอดชีวิตก็ได้” เมื่อพูดจบ แพทย์ทหารก็ออกไป

เด็กชายมีอาการชักอย่างน่าสงสาร พันตรีเคอร์ทิสมองเด็กคนนั้นอยู่ครู่หนึ่ง

“เบาวิมัน”

“ครับ”

“ในรายงานเรื่องการทดลองโดยใช้มนุษย์ มีตัวอย่างที่สำเร็จบ้างไหม”

“ในเนื้อหาที่ผมแปลไปยังไม่ีครับ”

“หมอที่ผ่าตัดปลูกถ่ายสมองคือใคร”

“โยเซ็ฟ เม็งเงอเลอ ครับ”

เมื่อได้ยินชื่อ แววดตาของพันตรีเคอร์ทิสก็วูบไหวทันที

โยเซ็ฟ เม็งเงอเลอ ได้รับการขนานนามว่าเป็น “ทูตแห่งความตาย” และเป็นคนที่ทำการทดลองมนุษย์จำนวนมากในสถานกักกันเอาซ์วิทซ์ **สนใจในเรื่องสุพันธุศาสตร์** เป็นศิษย์แพทย์ที่เก่งที่สุดของเยอรมัน โดยเฉพาะความสามารถด้านการผ่าตัดสมองของเขานั้นเข้าขั้นอัจฉริยะ เมื่อเยอรมนีแพ้สงคราม เขาก็หลบหนีการไล่ล่าของทหารพันธมิตรไปได้

“ทำไมถึงสนใจเด็กคนนี้ล่ะครับ” เบาว์มันถาม

“ในกระเป๋าของเด็กคนนั้นมีสิ่งนี้อยู่”

พันตรียื่นรูปเก่า ๆ ใบหนึ่งให้เบาว์มัน เป็นรูปครอบครัวชาวเยอรมันที่ยืนอยู่ในห้องครัว ในรูปมีเด็กสองคน แม่ และพ่อที่ใส่เครื่องแบบทหารดูคุ้นตา

“หรือว่า คนคนนี้...” เบาว์มันชี้ไปที่คนเป็นพ่อ

“ไฮน์ริช ยูนเค”

ทั้งสองคนพูดอะไรไม่ออก และมองไปที่เด็กชายคนนั้น

^๖ วิชาที่ศึกษาการพัฒนาพันธุกรรมของมนุษย์